உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance

சுப். புத். சந்திகை ௰௯.] ௲௮௱௪௰௬ ௵ ஐப்பசி ௴ ௨௨. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, October 22, 1846. [Vol. VI. No. 19.

TERMS OF THE PAPER.

To *single* subscribers, *one shilling* a quarter.

To single subscribers by *mail* (including postage)—*one shilling six pence* a quarter.

To Agents, who subscribe for *ten copies* and upwards less than twenty, *nine pence* each, a quarter.

To Agents who receive the same by *mail* (including postage) *one shilling three pence* a quarter.

To Agents for *twenty copies* and upwards, *six pence* each a quarter.

To Agents for the same by *mail* (including postage) *one shilling* a quarter.

For convenience of payment in places where no *Agent* is appointed, individuals uniting in companies of *seven*, may each receive the paper by post, for *one year*, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half* a line for the first insertion, reckoning the type at *Brevier* size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of *Deaths* and *Marriages* exceeding in length *five lines*, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be *post paid* to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேசத்திருந்த,ம.ா.ா.பிரசமகாதேவர்செய்த தத்தியப்பிரகாசம்.

ஐந்தாம் பிரிவு.

நீங்கள் அவிவேகிகளாய்ப் பலவிதத்தாலுந் துக்கம் அனுபவிப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க, நமக்கு இரக்கமாய் இருக்கின்றதே! வேண்டிய அறுசுவைப் பதார்த்தங்கள் இருக்க, உபவாசமாய் இருந்தால் கடவுள் அருள் செய்வார் அருள் செய்வார் அருள் செய்வார் என்று சொல்லிச் சொல்லி அவைகளைப் புசியாமல், வீணிலே பசிகிடந்து வருந்துகிறீர்கள். உங்களுக்குபயோகமான பலவித கருமங்களைச் செய்ய உங்களுக்குச் சமயமிருந்தாலும், இன்ன வாரத்திலே இன்ன முகூர்த்தத்திலே இன்ன காரியம் செய்தால் அது சித்தியாகாதென்றும், அது சாஸ்திர விரோதமென்றும், எண்ணி எண்ணி உங்கள் நயங்களையிழந்து போகிறீர்கள். தருமத்தைப் பெறுதற்கு யோக்கியாகிய தரித்திருக்குத் தருமஞ் செய்யாமல், ஆணவமும் வஞ்சகமுமே நிறைந்துள்ள செல்வர்களுக்குத் தருமஞ் செய்கிறீர்கள். சுகந்த புஷ்பாதிகளைக் கந்தஞானமாத்திரையுள்ளவர்களுக்குக் கொடாமல், அது இல்லாத விக்கிரகங்களுக்குக் கொடுக்கிறீர்கள். சிலவேளை தாம்பிர பாத்திரத்தில் வைக்கிறீர்கள். சிலவேளை வீணாக நதியிலே எறிந்து விடுகிறீர்கள். சீதளகாலத்திலே தண்ணிரில் ஸ்நானம் பண்ணியும், உஷ்டண காலத்திலே பஞ்சாக்கினி மத்தியில் இருந்து தவஞ்செய்தும், வருத்தந் தேடிக்கொள்ளுகிறீர்கள். உங்கள்மனோ கற்பனையினாலே தோன்றிய பூதங்களுக்கும் பேய்களுக்கும் அல்லும் பகலும் பயந்து பயந்து நடுங்குகிறீர்கள். கடவுளானவர் சிற்சில முக்கிய ஸ்தலங்களில் மாத்திரம் வீற்றிருக்கிறார் என்றெண்ணி, அவ்விடங்களுக்கு யாத்திரைபண்ணி, வெகுகிலேசங்களை யனுபவிக்கிறீர்கள். இவ்வியாத்திரைகளிலே வெகு பேரிறந்து போகிறார்கள். சமீபத்திலே உத்தம சலமிருந்தாலும், சேறும் மலசலாதிகளுங் கலந்த சலத்திலே ஸ்நானம்பண்ணுகிறீர்கள்: அதையே குடித்தும் வருகிறீர்கள். உங்களுக்குள்ளே ஒருத்தனே பல பல ஸ்திரீகளை விவாகம்பண்ணி, அவர்களைத் துக்கத்திலமிழ்ந்தும்படிசெய்து, துன்னெறிக்கேதுவாக்கித், தானும் அதினாலே மனஸ்தாபத்தை அடைவான். ஒரு கெட்ட குதிரையைத்தானும் வாங்க முடியாத இருபது முப்பது ருபாய்க்கு, ஓர் சிலையை

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION V.

Yet we do truly pity you, because we see how much wretchedness you suffer and how senselessly you act, in various ways. Thus, though possessed of every article of food, you fast and are hungry, saying God will be pleased if you eat not! Having time to employ in useful occupation, you yet desist from every kind of labour, under the tormenting notion that certain seasons and hours are unlucky, and that to work at such times is both unlawful and of evil consequence, and so you pass them in inactivity! Instead of bestowing your alms on poor men, who are at the same time worthy objects of charity, you heap them upon certain proud and wealthy impostors! You give not your sweet-scented flowers and other odorous matters, to those possessed of the power of smell, but throw them sometimes into a copper dish, sometimes into the river, and at other times place them before images void of sensation, and thus waste them to no purpose whatever! In the winter season you give yourselves gratuitous pain by bathing in cold water; in the warm weather you torment yourselves by sitting between great fires of your own kindling! Day and night you distress yourselves with imaginary fears of ghosts and witches, and the like; and erroneously supposing that God is in one place and not in another, you submit to much trouble, inconvenience and loss, in travelling to various regions as pilgrims, many even dying in consequence! Again, though you have excellent water at hand, you prefer to use, both for drinking and bathing, that which is at once muddy and fouled with many nauseous substances, and brackish withal. Frequently, one man marries a great number of wives, only to render them miserable, force them into vice, and brand them with infamy, while he himself is involved in much vexation and trouble on their account. You purchase for twenty or thirty rupees, less than the price of a common hack poney, a block of stone or a lump of clay and call it your god! Men inflated with pride, (than which no vice is more contemptible,) full of craft and falsehood, vain and boastful, you recognize as your spiritual advisers! Instead of causing your sons to be instructed in the Surya Siddhanta and other astronomical treatises,—in which it is clearly shewn that the earth is a round body and revolves in empty space, and that eclipses of the moon are caused by the intervention of the earth's shadow; the rain and dew are produced by the sun's heat, raising up watery vapour from the surface of the earth, which afterwards descends in drops and showers upon it; with many similar physical facts—you have them taught to repeat like parrots, without understanding them, stories from the Purans and other Shastras, in which the supposed object is to convey religious and moral lessons clothed in the guise of fabulous narration. Thus, for instance, you teach them that the earth is a triangular plain resting on the back of a tortoise; that when an eclipse occurs, it is Rahu a great demon; enemy of the sun and moon, that swallows them up! that the clouds are celestial personages, male and female, that pour down rain upon us! and when the concussion of those clouds occasions thunder; you tell them that it is the gods uttering their voices! and so on. If a person happen to sneeze, or the chirp of a lizard is heard, you say that at such a time to apply to any business or enter on any undertaking would be followed by some misfortune; these and a thousand other equally absurd and senseless things we see you crediting or practicing yourselves and teaching to others, and of course we are afflicted at beholding people were the forms of men, yet thinking and acting so like creatures without intelligence.

Again, another cause which occasions disunion and alienation between you and us is this, that what you regard as the most binding of religious duties, or the most solemn worship of the objects you adore, we esteem to be positive acts of religion. Thus, to particularize, you conceive earth, stone, trees, beasts, birds and many things else to be God; we have no such belief: you consider sundry distortions of your fingers, feet and other members, with dances and sports, the wearing of certain pieces of wood suspended from your necks, and daubs or spots of sandal powder and coloured earth upon your foreheads, with various similar practices, as things productive of religious merit, but we see no such value in them: you say that it is meritorious to drink the water, or wear on your bodies the dust and mud of certain places but we have no such opinions: some among you eat, even in unclean places and with impure hands food brought from particular spots, esteeming it both pure and a means of acquiring religious merit, which we can by no means allow; moreover, some sects among you look upon the use of intoxicating substances, the destruction of animal life, and feasts of blood, as acts of spiritual worship of the Supreme, which we cannot at all regard as such: other sects, again, regard the eating of the impurities ejected from the bodies of men, or cows, as productive of religious merit, a practice in which we can see nothing at all of a religious character. Moreover, you burn widowed women alive in the fire of the funeral pile; yea and put even your aged mothers and fathers to death by immersing them in water, or by scraping and rubbing them with stones, bricks, and the like; acts which you deem meritorious, but which we call murder; the gathering together of large crowds of people also, and the bestowment of large gifts and alms upon them, you term an act of merit; but we cannot so regard it: you call the sounding conch-shells and ringing of bells, dancing and snapping of the fingers, and the like, meritorious practices; but we look upon them in no such light: to fast yourselves, at certain reasons, and to keep others fasting,

யாயினும் மிர்த்திகாபிண்டத்தையாயினும், வாங்கி அதைத் தேவனென்று வணங்குகிறீர்கள். சகல பாவங்களினுங் கொடிய ஆணவமும் பொய்யும் புழுகும் வஞ்சகமும் நிறைந்த வீணர்களையே உங்கள் குருக்கள்மாரென்று அவர்களைப் பின்பற்றுகிறீர்கள். பூமியானது அந்தரத்திலே தன்னைத்தான் சுற்றுகின்ற உண்டை வடிவாயுள்ள ஓர் வஸ்துவென்றும், சந்திரபிம்பம் சூரியனை மறைத்தலினாலே சூரிய கிரகணமும் பூமியின் நிழல் சந்திரனை மறைத்தலினாலே சந்திரகிரகணமும் உண்டாகின்றனவென்றும், சூரியனுடைய உஷ்டணகிரணத்தினாலே பூமியிலுள்ள நீரணுக்கள் திரண்டு மேலே சென்று, திரும்ப வருஷ கிரணத்தினாலே மழையாகவும், இம கிரணத்தினாலே பனியாகவும் பெய்யுமென்றும், தெரிவிக்கின்ற சூரியசித்தாந்த முதலிய கணிதசித்தாந்தங்களையுமுங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பியாமற் புராணாதிகளைப் படிப்பிக்கிறீர்கள். மேற்கூறியவைகள் அனைத்தையும், அப்புராணாதிகளிலே பூமியானது கூர்மத்தின்மேலே பாப்பாயிருக்கின்ற திரிகோண பிண்டமென்றும், சூரிய சந்திரர்களை அவர்களுக்குச் சத்துருவாகிய இராகு பிடித்து விழுங்குவதினாலே சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும், மேகங்கள் நமக்கு மழைபெய்கின்ற ஸ்திரிபுருஷர்களாகிய தேவதைகளென்றும், மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று உராஞ்சுதலினால் வரும் முழக்கத்தைத் தேவர்களுடைய சத்தமென்றும்,உருவகப்படுத்திப் பேசியிருக்கின்றதினால்; இவைகளைக் கற்பவர்கள், தங்களுக்கு அவற்றின் பொருள் விளங்காமையாற் சொன்னத்தைச் சொல்லுங் கிளிகள் போலிருக்கிறார்கள். ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்பொழுது ஒருத்தர் தும்மினாலும், ஒரு பல்லி சத்தமிட்டாலும், சித்தியாகாதென்கிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட வீண் காரியங்கள் அனேகாயிரம் உங்களிடத்திலே காண்கிறோம். அறிவினையுடைய மானிட தேகத்தையுள்ள சனங்கள் அறிவில்லாத மிருகசெந்துக்களைப் போல இப்படிச் செய்துவருவதைப் பார்க்கப் பார்க்கப், பரிதாபமாயிருக்கின்றதே!

நீங்கள் பிரதானமான கடமையென்று சொல்லிச் சொல்லிச் செய்து வரும் தேவாராதனைகளை நாம் பாவமென்று சாதித்து வருதலினாலும், உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் வேற்றுமையுண்டாயிருக்கின்றது.—நீங்கள் மண்,கல்,மரம்,மிருகம், பட்சி, முதலியவைகளைத் தெய்வமென்று வணங்குகிறீர்கள். நாங்களோ அப்படி வணங்குவதில்லை. கை நொடித்தல் காலடித்தல் முதலிய அங்க கோணிகளும், நடன அபிநயங்களும், காவடியெடுத்தலும், நெற்றியிலே நாமந் தரித்தலும், சந்தனப் பொட்டிடுதலும், பிறவும் புண்ணிய கர்மங்களென்றெண்ணுகிறீர்கள். நாங்களோ அப்படியெண்ணவில்லை. நீங்கள் சில முக்கிய தீர்த்தங்களைப் பானம்பண்ணுவதும், சில முக்கிய ஸ்தலங்களிலுள்ள பூதுளியைச் சரீரத்திற்றரிப்பதும்,புண்ணியமென்று சொல்லுகிறீர்கள். நாங்களோ அப்படி நினைப்பதுமில்லை. உங்களுக்குள்ளே அநேகர் கோவிற் பிரசாதம் சுத்தமுள்ளதென்றும், புண்ணியந்தருவதென்றும் எண்ணி, அசுத்த ஸ்தலங்களிலிருந்துகொண்டு, கைகழுவாமலும் சாப்பிட்டுவிடுகிறார்கள். நாங்களோ ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யமாட்டோம். உங்களிற் சில சமயிகள் மதுபானமும் மாமிசபட்சணமும் இரத்த பானமும் மோட்சசாதனமென்று சொல்லி, நடப்பித்து வருகிறார்கள். நாங்களோ அப்படியில்லை. வேறு சில சமயிகள் கோசலகோமயமுதலியவைகளைப் புண்ணியமென்று, உட்கொண்டு வருகிறார்கள். நாங்களோ அதினால் அற்ப புண்ணியமாயினும் உண்டென்று எண்ணவில்லை. இன்னும், நீங்கள் விதவைகளை அவ்வவர் புருஷர்களோடும் தகனம்பண்ணுகிறீர்கள். வயோதிகராகிய மாதுரு பிதிர்கணர்களைச்சலத்திலேதள்ளியும், கல்லுக்களாலே உராஞ்சியும், கொன்றுபோடுகிறீர்கள். இப்படிச் செய்தால், அவர்களுக்கு மறுமையிற் பிரயோசனமுண்டென்கிறீர்கள். நாங்களோ இது கொலைபாதகமென்றே நிச்சயிக்கிறோம். வெகு சனங்களைத் திரளாய்க் கூடிவரும்படி செய்து, அவர்களுக்குப் பிச்சைகொடுப்பது புண்ணியமென்கிறீர்கள். நாங்களோ அப்படி நினைக்கமாட்டோம். சங்கோசையும், மணிச்சத்தமும்,நடனபிநயங்களும்,கைநொடித்தலும், கன்னத்தடித்தலும், புண்ணியமென்று பேசுகிறீர்கள். நாங்களோ அதில் ஒரு நயத்தையுங் காணவில்லை. நீங்கள் சில தினங்களில் உபவாசமாயிருப்பதும், பிறரை அவ்வாறு இருக்கும்படி செய்வதும், புண்ணியமென்கிறீர்கள். நாங்களோ அதைச் சற்றயினும் அ

ங்கீகரிக்கமாட்டோம். சில தேவாராதனைகளிலே நானாவிதவியபிசாரங்களைப் புண்ணியமென்றுகைக் கொள்ளுகிறீர்கள். நாங்களோ அது பாதகமென்கிறேம். இப்படி உங்களுக்கும் எங்களுக்குமுண்டான வேற்றுமை இவ்வளவென்று, சொல்லமுடியாது.

இப்படிஎல்லாருமிருப்பதினுலே; உலகமெங்கும்வியாபித்து நின்று அதன்கணுள்ள அவ்வவ வான்மாக்களது மனுதிக வாக்கிக காயிகங்களை அறியும் சீவசாட்சியாகிய பராப்பிரமத்தையே விசுவாசித்து, அப்பராப்பிரமமருளிய விதிப்பிரகாரம் உங்களுக்கும் பிறருக்குமாத்மலாபங் கிடைக்கும் பொருட்டு, நன்னெறியில் நடந்து வாருங்கள். நீங்கள் இவ்வுபதேசத்தைக் கைக்கொண்டு அதின்படி நடவாமல்; எங்கள் மேற்கோபித்து, எங்களை வைதீர்களாகில், அதுஉங்களுக்கேயன்றி எங்களுக்குத் தீமையாய் முடியமாட்டாது. மண்ணினுலும் மரத்தினுலும் தாம்பிரத்தினுலுஞ் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களையுமன்றி, குரங்கு கரடி பருந்து நரி முதலிய விலங்குகளையும் தெய்வமென்று கருதி வணங்கும் அவிவேகிகள் சொல்லும் நிந்தனைகள் என்னபெறும்! எப்படியிருந்தாலும், நாங்களோ உங்களுக்குத் தயை செய்யும்படி விரும்புவதேயன்றி, உங்கள் மேற் பொறமைகொள்ளமாட்டோமே. ஆதலால், எங்கள் சொற்களைக் கேட்டு, விக்கிரகாராதனையாகிய சிறு பிள்ளை விளையாட்டைத்தள்ளி விட்டு, ஏகபராப்பிரமத்தையேசிந்தித்துவணங்கிவாருங்கள்.

தத்தியப்பிரகாசம்

சமாப்திபெற்றது.

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

௰௯ம். அத்தியாயம்.

டாக்குத்தர் எக், காள்ஸ்டாற், லூத்தர் என்பவர்களுக்குப் பாப்புவின் தலைமையைப் பற்றி உண்டான தருக்கம்—அத்தாலாய பயன்.

பாப்புவுக்கநுசாரிகள் தொடர்ந்தவியாச்சியங்களைக்கேட்கிறதவசாமற்றிருந்தது. தெற்சலென்பவன் என்செய்வேனென்று விழிபிதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். திரும்பத்திரும்ப வாதம்பண்ணுவதாலாவதென்னவென்று லூத்தரின்சினேகிதர்கள் அவரைப்பார்த்து விட்டுவிடுமென்றுமன்றாட அவரும் விட்டுவிடுவேனென்று வாக்குழலம்பண்ணிக்கொடுத்தார்.

டாக்குத்தர் எக் என்பவர் முன்னொருமுறை தான் சமஸ்த கலைக்ஞானக்கல்லூரிகளேட்டிலுந் தானடைந்துகொண்ட வேதமதியினிமித்தம் தன்னைவிடக்கெட்டிக்காரனொருவனுண்டோவென்று அகங்காரங்கொண்டு, லூத்தருடன்வாதுபண்ணி அவரைவென்று தன்சாமர்த்திய சம்பிரதாயங்களைக்காட்டும்படி முயன்று திரும்பவும் வாதுதொடுக்கவாரம்பிக்குஞ்சமயமெப்போவருமென்று காத்திருக்கச் சமயமுஞ்சீக்கிரம்நேரிட்டது.

காள்ஸ்டாற் என்பவர் ஏக் என்பவர் செய்த பிரபந்தத்திற்குவிரோதமாகத்தானுஞ் சிலபல பிரபந்தங்களையுண்டுபண்ணி அவைகளின்மூலமாய்லூத்தர்கொண்டகோட்பாடுகளே உத்தமமென்றேர்த்துக்கொண்டார். இதற்கு எக் என்பவர் பண்ணினமறுமொழிக்குக் காள்ஸ்டாற் என்பவர் திரும்பவும் பிரதிமொழிகளைப் பண்ணினர். வரவர வாது அதிகந்தாக்கங்கொண்டதாயிற்று. ஆகையால் இனிவாதாடுமிடம்லீப்சிக் என்று தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது. ஆனாலும் எக் என்பவர் தான் காள்ஸ்டாற் என்பவரை வென்றுவிடக்கூடுமென்றெண்ணி இப்படிப்பட்டவற்பனோடே வாதாடுவதோரு அற்பன்காரியமென்றுத்தேசித்து லூத்தரையேதுவிதமுங் கீழ்ப்படுத்துவதே அவருடைய முழு அபிப்பிராயமாயிருந்ததால், லூத்தரை வாதகளத்திலழைக்கவும் அவர்சமயானுசீர்த்தேற்றத்தைப்பற்றிப்பண்ணிய பதின்மூன்று பிரதான போதனைகளைக் கண்டிக்கவும் வகைதேடினர். அந்தப்பதின்மூன்று போதனைகளின் பொழிப்புரைகளாவன—"சில்வேத்தீரியென்னும் பாப்பு இருந்தகாலத்திற்குமுன்னமே ரோமசபையானது மற்றுஞ்சபைகளுக்குச்சிரேஷ்டமல்லவென்றும் அவரோ எக்காலத்திலும் சம்பேதுருவின்பட்டத்திற்குப் பின்னதிகாரியும் யேசுக்கிறீஸ்துவின் பிரதிகாவலனுய்ச் சிங்காசனத்திற்கொலுவிருந்து சம்பேதுருவின் விசுவாசமென்னுஞ் செங்கோலைப் பிடித்திருக்கிறவரொன்றும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேம்"— என்றார்.

எக் என்பவர் மகா உக்கிரமாய்ப் பேசின பேச்சுக்கள் எல்லாவற்றையும் லூதர் கேட்டு யாதொன்றும் பேசாமல் மனவமைதியாய் இருந்தும், அவருடைய பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் அத்தாட்சிப் பிரகாரமாய்க் கண்டனம்பண்ணினர். அக்கண்டனதண்டனத்தின்முடிவுரையாதெனில—"இற்றைக்குச்சற்றே நான்கு சதகத்திற்கு முன்பின்னுக உண்டாக்கப்பட்ட அற்பசிந்தையுள்ள

this also you deem religion, which we cannot at all admit: nay, in the worship of certain deities, you consider acts of promiscuous intercourse between the sexes to be meritorious! we call them by a very different epithet: how should there, then, be harmony and cordiality betwixt us?

And now, finally, I exhort you to believe the Supreme God to be the everywhere present, the Universal witness, cognizant of every act and word and thought of every one of you; and agreebly to his fixed appointment, to labour for your own welfare and that of other men, and so secure your ultimate salvation. If, instead of profiting by our instructions and exhortations, you should only hate, caluminate and abuse us, we shall regard your so doing as a thing of no moment whatever, as it affects ourselves; for we cannot be materially either advantaged or injured by the assertions of men so miserably degraded and void of understanding as to look-upon images of earth, wood and metal as God, and to hold monkeys, bears, kites, jackals and other animals to be objects of religious veneration! No—you would rather, be objects of compassion to us, than of anger and dislike, by so doing: so once more, I say, abandon the childish amusements of idol-worship and believe in and adore the one Supreme God alone.

THE END.

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XIX.

Dispute between Dr. Eck, and Carlstadt, and Luther on the Primacy of the Pope—Results of the discussion.

The Pope's partisans were no longer heard.—Tetzel was incapable of any movement. The friends of Luther entreated him to give over further contest, and he had promised to do so.

Dr. Eck, author of the "Obelisks," was the first to re-commence the combat. Eck, full of confidence in himself and proud of the prizes he had won in eight universities, ardently desired an opportunity of displaying his ability and address in a dispute with Luther. That opportunity soon occurred.

Carlstadt had published against Eck's "obelisks" some theses wherein he espoused the opinions of Luther and their common faith. Eck had replied, and Carlstadt had replied again. The discussion grew warm. Eck, desiring to profit by the opportunity, had challenged the impetuous Carlstadt. It was settled that Leipsic should be the scene of the discussion.

But Eck thought it a small thing to contest the question with Carlstadt. It was his object to humble Luther. He therefore sought to tempt him into the field, and put forth thirteen theses, bearing directly on the principal doctrines of the Reformer. The thirteenth was in these words,—"We deny that the authority of the Roman church did not rise above that of other Churches before the time of Pope Sylvester, and we acknowledge in every age as successor of St. Peter and Vicar of Jesus Christ, him who was seated in the chair and held the faith of St. Peter."

Luther, who had set a rare example of moderation in keeping silence so long, boldly put forth theses in reply to those of Eck. The concluding one was thus expressed:—"It is by contemptible decretals of Roman Pontiffs, composed hardly four centuries ago, that it is attempted to prove the primacy of the Roman Church;—but arrayed against this claim are eleven centuries of credible history, the express declarations of Scripture, and the conclusion of the Council of Nice, the most venerable of all the councils."

Luther wrote letter after letter to Duke George, to ask permission of that prince, in whose states Leipsic was situated, to take part in the discussion; but he received no answer. The Duke was alarmed by Luther's proposition touching the Pope's authority, and would not consent to his request. The latter hereupon published some explanations of his thirteenth thesis. But this, so far from persuading Duke George, strengthened him in his resolution; he decidedly refused the Reformer his permission to take part in the discussion; allowing him only to be present as a spectator.

Bishop Adolphus of Mersburg, in whose diocese Leipsic was situate, tried to prevent the discussion taking place, and earnestly dissuaded Duke George from it, who answered with much good sense: "I am surprised to find a Bishop holding in abhorrence the ancient and laudable custom of our fathers, to enquire into doubtful questions in matters of faith. If your theologians object to defend their doctrines, the money given them would be better bestowed in maintaining old women and children, who at least might sew and sing."

The monks and priests at Leipsic from their pulpits besought the people to avoid the new heretics. They reviled Luther, depicting him and his friends in the darkest colours, to rouse the fanaticism of the lowest classes against the doctors of the Reformation.

Adolphus of Mersburg, as soon as he learned the approach of Luther and Carlstadt, caused to be fixed on the doors of the churches a notice prohibiting the discussion under pain of excommunication. Duke George directed the city council to tear down the Bishop's placard and committed to prison the daring meddler who had ventured to be the agent of his orders.

When Eck heard that Luther had arrived at Leipsic he repaired to the doctor's lodging:—"What is this?" said he, "I am told you object to dispute with me."

Luther.—"How can I dispute since the Duke forbids me."

Eck.—"If I am not allowed to dispute with you, I shall take

பாப்புவினுடைய கட்டளைச் சாதனங்களைக் கொண்டு றோமை திருச்சபையே சிரேஷ்டமென்று அத்தாட்சிபண்ணத் தேண்டித்தீர். ஆனாலும் வரப்பட்சமற்றஆக்கியோராலெழுதப்பட்டுப்பதினொருசதசமட்டுக்கும் சகலராலும் மேன்மைபெற்றோங்கி வளர்ந்த இதிகாசமும், துலாம்பரமாய்ப் பிரசித்தம்பண்ணப்பட்டவேதாகமமும், சகல ஆலோசனைச்சங்கத்திலும் சிரேஷ்டம்பெற்ற நைஸ் என்னுஞ் சங்கத்தாரின் தீர்மானமுமே சகல வாதுக்களையும் அறுக்கத்தக்கதலைமை பெற்றிருக்குதே அதற்கென்ன புத்தி" என்றார்.

லூதர் டியூக்சோட்சு என்பவருக்குக்காகிதத்தின்மேற் காகிதமெழுதி அவர் எல்லைமானங்களுக்குட்பட்டவிருக்கும் லீப்சீக் என்ற் ஊரில் நடக்கப்போகிற தருக்கத்திற்கொருவராய்வரும்படி அவரை இரந்துமன்றாடியும் யாதாமொரு பிரத்தியுத்தரமனுப்பாதிருக்க, லூதர் பாப்புவின் தத்துவத்தைத் தூஷணிக்கவும் அத்தைக் கண்டிக்கவும்பண்ணிய பிரபந்தங்களைப்பற்றியவரறியவந்தபொழுது திடுக்கிட்டுப் பயந்ததினுல் லூதர் கேட்ட கேள்வியைத் தட்டிபபோடவேதுவாயிற்று. ஆனபடியால் லூத்தர் தான் செய்த பதின்மூன்று பிரபந்தங்களுக்கும் விரித்துரையெழுதி அத்தைப் பகிரங்கம்பண்ணினர். டியூக்சோட்சு என்னுமிராசன் இப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களைப் பற்றி அறிந்த போதைக்குந் தன்னைக் கொன்றலும் லூத்தர் கேள்விக்கிடங்கொடுக்கமாட்டேனென்று பாசையிட்டார். அப்படியிருந்தும் அவர் வாதிகளிலொருவராக ஏற்படப் பிரியமில்லாதிருந்தும் மறுபேரைப போலத் தானும் வாது பண்ணும் சமயத்தில் வருவேனென்று லூத்தருக்கு உத்தாமனுப்பினர்.

மேசுவேக் என்னும் நகரிக்கு விசுப்புவாயிருந்த எடோல்பஸ் என்பவரின் குருத்துவ எல்லைகளுக்குட்படலீப்சிக்கென்னும்நகரியிருந்ததினுலேஅவ்விடத்திலேற்கனகிசமித்தபடிஅவர்தருக்கம்பண்ணுமற்றடுக்கப் பிரயாசப்பட்டு டியூக்சோட்சு என்னுமரசனுந் தன்னெண்ணத்திற்கிசைந்துவரும்படி அவரை ஆவலித்த நெஞ்சுடன் வேண்டிக்கொண்டும் அவர் அதற்கிடங்கொடாமல் எடோல்பஸ் என்னும் விசோப்புக்கு அதிக நற்கருத்துடன் பகர்ந்தமறுமொழியாதெனில்—"விசுவாசத்தைப் பற்றிய காரியங்களேவைகளோ அவைகளைப் பற்றிச் சழச்சியமானவைகளை எடுத்து வாதாடிப் பேசி வரையறுக்கிறது எங்கள் நாதாக்கள் மூதாக்கள் வழக்கமாயிருக்க, விசோப்புவாயிருக்கிற நீர் பின்னைத் தருக்கம்பண்ணுதபடியிருக்கப்பாருமென்றென்னைக் கேட்கிறது என்ன நியாயம்? உம்முடைய வேத சாத்திரிகள் தங்கள் போதனைகளைப் பரிபாலிக்க வேண்டாமென்று மறித்தார்களானுல் அவர்களுக்கு வீணாய்க்கொடுக்குஞ் சம்பளப்பணத்தை எடுத்துப் புடைவைகளைத் தைக்கவும் சங்கீதம்பாடவுங் கூடிய ஆதரவற்ற வறிய கிழவிகளுக்கும் அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்பததிக யோக்கியமென்றார்.

லீப்சீக்கென்னும் நகரியிலுள்ள ஏகாங்கிகளும் குருக்கள்மாரும் பிரசங்கக் கூட்டிலேறிப் புதிதாய்வந்த சமயபேதிகளுக்கு அனுசாரிகளாகாதபடிக்கெச்சரிக்கையாயிருங்களென்றுசனங்களுக்குப்புத்திசொல்லி அவர்களைத் திடப்படுத்தப் பார்த்தார்கள். மேலும், அவர்களோ லூத்தரையும் அவர் சினேகிதரையும் நிந்தாட்சணைபண்ணி அவர்களைப் படத்திற் சித்திரித்து எளிய சனங்கள் அவர்களை இகழும்படி கறுத்த வன்னம் பூசிவைத்து நகைத்தார்கள்.

லூத்தரும் காள்ஸ்டாற் என்பவரும் லீப்சிக் நகரியில் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்களென்பதை எடோல்பஸ் என்பவர் கேள்விப்பட்டு அவ்விடம் நேரிடவிருக்கும் வாதுக்கு ஆர் போக்கு வரத்தாயிருக்கிறனே அவன் முற்றாய்த் திருச்சபையை விட்டகற்றப்படுவானென்று பிரசித்தபத்திரங்களை எழுதுவித்து அவைகளைக் கோவிற் கபாடங்களிலே சகலருமறிய ஒட்டிவித்தார். டியூக்சோட்சு அரசனிதை அறியவந்தபோது நகராதிபனை அழைப்பித்துச் சகலவிடங்களுக்கும் போய் அங்கங்கே கதவுகள் வழியே ஒட்டப்பட்டிருக்கும் பிரசித்தபத்திரங்களைப் பிடுங்கிக் கிழித்தெறியவும், ஆர் அதற்குத் தடைபண்ணுகிறனே அவனைப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் வைப்பிக்கவுங் கட்டளைபண்ணி அனுப்பினர்.

லீப்சிக் என்னும் பட்டினத்தில் லூதர்வந்து சேர்ந்திருக்கிறரென்பதை டாக்குத்தர் எக் என்பவர் கேள்விப்பட்டபொழுது அவர் விடுதிக்குப்போய்—"நீரென்னுடன் வாதாடப் பிரியமற்றிருக்கிறீரென்று நான் உம்மைப பற்றிக் கேள்விப்படுகிறேன் இதென்ன மாதிரி" என்றார்.

லூதர்—டியூக் சோட்சு என்னுமரசன் வேண்டாமென்கும்போது நான் பின்னை எப்படித் துணிந்து பேசலாம்?

ஏக்—உம்முடன் வாதாடவெனக்கு இடங்கிடையாதுபோகில், பின்னைக் காள்ஸடாற் என்பவருடன் வா

தாடவேனக்கு எள்ளளவேனும் பிரியமில்லை. உம்முடைய நிமித்தமாக நானிங்கே வந்தேன்—என்றார். இப்படிச் சொல்லி இரண்டொரு நிமிஷத்திற்பிற்பாடு அவர் சொன்னதாவது—"நான் டியூக்இடத்தில் உத்தரங்கேட்டுப்பெற்றுக்கொண்ட துண்டானால் வாதகளத்திற்கு என்னுடன் வருவீரா? என்றார்.

லூதர்—லூதர் அக்களிப்புக்கொண்டுஉத்தரங் கேளும் நான் சந்தோஷமாய் வருவேன்—என்றார்.

உடனே எக் என்பவர் டியூக் என்பவரைக் காணும்படி போயிருந்து, அவரைக் கண்டு, நான் லூதரை வாதில் வென்று அவரை மடங்கடித்து, நிலைகுலைய ஏதுக்கொண்டிருக்கும் பாப்புவின் தத்துவத்தை நானே இஸ்திரப்படுத்தி அத்தை மகா மகிமையுள்ளதாக்குவேனென்றுமெத்தப் புகழ்ந்து பேசினதினால், டியூக்கென்பவருஞ் சம்மதித்து நீ போய் லூத்தருடன்வாதாடலாமென்றிடங்கொடுத்தார்.

எக்கென்பவருக்கும் காள்ஸ்டாற் என்பவருக்கும் நேரிட்ட வாது நாலு மூன்று நாளைக்கு நிலைத்திருந்தது—சம்பாவுலு சம்பேதுருவின் உச்சவத்தினங்களின் நாள் கிட்டியிருந்ததால் சம்பாஷணையை விட்டோய்வதற்கேதுவாயிற்று. உச்சவத்தினமுகிந்த பிற்பாடு, திரும்பவும் லூத்தருக்கும் எக்குக்கும் வாதம்நேரிட்டது. முதன்முதலிவர்கள் இருவரும் பாப்புவானவர் சகலர்க்குந் தலைவனே அல்லவோ என்பதைப் பற்றிப்பேசி அதன்பிறகு உத்தரிக்கிற தலத்தைப் பற்றிப்பேசினார்கள்.

வாதுபண்ணியிறுந்தத்தில்லூத்தருரைத்ததாவது—"ஆசாத்திற்கு நிமித்தமான டாக்குத்தர் எக் என்பவர்,சிலுவையைக் கண்டுபசாசுக்களோடுகிறபடியினாலே வேதாகமத்தைத் திக்காரம்பண்ணுகிறார். நானோவென்றால், நாதாக்கள் மூதாக்களுக்குச் செலுத்தவேண்டிய கனத்தையின்றி மற்றும்படி நான் தேவனருளுந் திருவாசகமேயுத்தமமென்றங்கீகாரம்பண்ணுகிறேன். இதைப் பற்றி மத்திட்சர் சொல்வதைக் கேட்பதேயெனக்கு மிகுந்த பிரியம்" என்றார்.

லூத்தருக்கும் எக் என்பவருக்கும் நேரிட்ட வாதம் முடிவுபெற்றது. அவர்கள் எடுத்துப்பேசின காரியத்தைப்பற்றி ஒன்றுந் தீர்மானம்பண்ணிக் கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொருவருந்தான்தான் நினைத்தபடி விரித்துரையாய் அருத்தம்பண்ணினார்கள். ஆனாலும் இவ்வாதானது சற்றே நயங்கொண்டதாய் முடிந்தது. லூதர் பேசினபேச்சுக்களோ சகலர் மனதிலுஞ்சத்தியமாய்ப்பதிந்தது. எக்கென்பவருக்குஇரகசிய எழுத்துக்காரனும் அவருக் குயிர்த்துணைவனுஞ் சீஷனுமாயிருந்த போலியாண்டர் என்பவர் சமயானுசீர்த்தேற்றியாகிய லூத்தரின் பட்சத்தைச் சார்ந்துகொண்டார். ௲௫௱௨௰௨ ம் ஆண்டு முற்கூறில், போலியாண்டர் என்பவர் சகலருமறிய லீப்சிக் என்ற ஊரிற் சுவிசேஷத்தைப்பிரசங்கித்தார். ஏபிரேய பாஷைவியாக்கியான தேசிகராகிய சில்லீறியஸ் என்பவர் லூதர் பண்ணிய சீர்த்தேற்றத்துக்கு மகா பிராண சத்துருவாயிருந்தும் லூதர்பண்ணின பிரசங்கங்கள் அவருடைய மனதை நொருங்கடித்ததால், அதிகாழமாய் வேதாகமத்தைச்சோதித்துப்பார்க்கஆரம்பித்தார்.கொஞ்சநாட்சென்றபிறகு அவர் தானிருந்தவிடத்தைவிட்டு உவிற்றம்பாக் நகரிக்குவந்து லூத்தரின் பாதத்தின் கீழிருந்து படித்தார். அதன்பின், அவர் பிறங்குபோட் இடிறெஸ்டேன் என்னுமூர்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட, சபைகளுக்கு மேய்ப்பனாய் நியமிக்கப்பட்டார்.

அத்தாணிமண்டபத்திற் கொலுவிருந்து, டியூக் சோட்சு இராசனைப்புடைசூழ்ந்தவர்களுக்குள் பன்னிருபாயமுள்ள சோட்சு என்றநாமத்தைப்பொருந்தியஓர் இராசபிறபு இருந்தார். லூத்தர்பண்ணியபிரபந்தங்களும் அவர்வாதிற்காட்டிய நியாயங்களும் இப்பிள்ளையுடைய மனதிற் சிலையெழுத்துப்போலப்பதிந்ததினால் அவைவகளைப்பற்றி உற்றுத்தியானித்து லூத்தர் பாட்டுக்கு மெத்த வார்முற்றவரானார். சிறிதுநாட்சென்றபிற்பாடு இப்பிள்ளைக்கு விசோப்பென்னுஞ் சிரேஷ்டயுத்தியோகத்தைக்கொடுத்தும் அவரதைவேண்

very little interest in discussing with Carlstadt. It is on your account I am here." Then after a moment's silence, he continued, "If I obtain the Duke's permission, will you take the field?"

Luther. (overjoyed)—"only obtain permission, and we will meet."

Eck instantly waited on the Duke, and assured him that he was certain of victory, and that the Pope's authority, far from suffering by the dispute would come out if it the more glorious. George granted the desired permission.

The dispute was carried on for three or four days by Eck and Carlstadt, when it was interrupted by the festival of the Apostles St. Peter and St. Paul; after which it was again renewed by Eck and Luther. The subject of the dispute was the Pope's Primacy, after which they came to the subject of Purgatory.

Luther closed the discussion by these words;—"The Reverend Doctor Eck avoids the Holy Scriptures, as the devil flees from before the cross. For my part, saving the respect due to the fathers, I prefer the authority of the Word of God; and it is that which I would press upon our judges."

Thus ended the dispute between Eck and Luther.

No decision was made known on the matters discussed. Each one commented on them as he pleased.

The dispute was, however, not to end in smoke. The words of Luther had found their way, with irresistible power, to the minds of his hearers. Several who regularly attended in the hall of the Castle, were brought under the truth. Poliander, secretary to Eck and his intimate friend and disciple, was gained to the cause of the Reformation; and as early as the year 1522, he preached the Gospel publicly at Leipsic. John Cellarius, professor of Hebrew, one of the warmest opponents of the Reformation, struck by the words of the mighty Doctor, began to search the Scriptures more deeply. Shortly after, he gave up his place; and, full of humility, came to Wittemburg, to study at the feet of Luther. He was subsequently pastor at Frankfort and at Dresden.

Among those who sat on the benches reserved for the Court, and who surrounded Duke George, was George of Anhalt, a young prince of twelve years. The discussion at Leipsic awakened in this child serious reflections, and a decided partiality for Luther. Shortly after, he was offered a bishopric, and refused it. On the death of his pious mother, he found himself in the possession of all the Reformer's writings. Under strong conviction, and constrained to act upon it, he fearlessly ranged himself on the side of the Gospel. In vain his tutors, and foremost among them Duke George, beseeched him with entreaties, and remonstrances not to desert the cause of the Pope. He continued inflexible.

The disputation at Leipsic had yet nobler results. It was there, Melancthon, the theologian of the Reformation, received his call to the work. Hitherto he had applied himself only to literature. This conference communicated to him a new impulse, and from that hour, he bowed the heights of his learning before the Word of God. He received the Evangelical doctrine with the simplicity of a child. His auditors heard him explain the way of salvation with a grace and clearness which delighted every one. From this period Luther and Melancthon went forward together, contending for liberty and truth, the one with the energy of Paul, the other with the gentleness of John. Luther has well expressed the difference of their vocations:—"I," says he, "was born for struggling on the field of battle with parties and devils. Thus it is that my writings breathe war and tempest. I must root up stock and stem, clear away thorns and brambles, and fill up swamps and sloughs. I am like the sturdy wood-cutter, who must clear and level the road. But our Master of Arts, Phillip, goes forward quietly and gently, cultivating and planting, sowing and watering joyfully, according as God has dealt to him so liberally of his gifts."

But the mightiest result of the discusston was wrought in Luther himself. Searching into the annals of the Church, he discovered that the supremacy of Rome had its origin in the ambition of one party and the credulous ignorance of another. Luther has marked this as the epoch of his enfranchisement from the Papal yoke.

"Learn of me," says he, "how hard it is to unlearn the errors which the whole world confirms by its example, and which, by long use, have become to us as a second nature. I had for seven years read and publicly expounded the Scriptures with much zeal, so that I knew them almost all by heart. I had also all the first fruits of the knowledge of faith of my Lord Jesus Christ; that is, I knew that we are justified and saved, not by our works, but by faith in Christ; and I even openly maintained that it is not by divine right that the Pope is the Chief of the Christian Church. And yet I could not see the conclusion from all this, namely, that of necessity and beyond doubt, the Pope is of the devil. For what is not of God must needs be of the devil.

டாமென்றுவிட்டார். அவருக்கிருந்த தெய்வபத்தியுள்ளமாதாக்காலஞ்சென்றபோது லூத்தரெழுதியசகலபிரபந்தங்களுந் தன்னிடத்திலிருக்கக்கண்டார். பாப்புமதமுற்றுந்தப்பென்று அவர்மனச் சாட்சி தீர்த்தபடியால் அதின்படி செய்யவேண்டுவது தன் கடைமையென்றெண்ணி அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் சுவிசேஷபட்சமானார். அதையவருவாத்தியாயரும், பிரதானமாய் டியூக் சோட்சு இராசனுமறிந்து பாப்புவை விட்டு மறளவிழாதபடிக்குக்கூடியளவு தெண்டித்துமன்றடி வேண்டிய நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டியும் அவரோ சற்றுமசையாதவராயிருந்தார்.

மேலும் லீப்சிக் இலேநடந்த வாதினாலாயபயன்கள் மகாமேன்மையுள்ளவைகளாயிருந்தன. சமயானுசீர்த்தேற்றத்தின் வேதாசிரியனாகிய மேலாங்கதன் என்பவருஞ் சுவிசேஷ உத்தியோகத்திற்கழைக்கப்பட்ட இடமிதுவே. இவரிதுவரைக்கும் வேதாசிரியனாயிருப்பதிலும் நூலாசிரியனாயிருப்பதுத்தமமென்றெண்ணிவந்தும் லூத்தர்பண்ணினவாதத்தை அவர்கேட்டதினால் அவர்மிகுதியுமுச்சாகங்கொண்டு அதுமுதற்றெடுத்து அவர்தான்கற்ற கலைக்ஞானத்தாற்கொண்ட அகங்காரத்தைக் கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வார்த்தைகளுக்குக்கீழ்ப்படுத்திச்சுவிசேஷபோதனையை ஓர் மாசற்றபிள்ளையடைவாயேற்றுக்கொண்டார். அவர்மகாஒய்யாரமாயுந் துலாம்பரமாயும் இரட்சணியவழியைப் பற்றிப்பண்ணினபிரசங்கத்தைக் கேட்டவர்களெல்லாரும் மகாசந்தோஷப்பட்டார்கள். இந்தக்காலந்தொடுத்து லூத்தரும் மேலாங்கதன் என்பவரும் ஒருமிக்கக்கூடிக்கொண்டு இட்டஞ் சத்தியமென்பவைகளைப்பற்றி—ஒருவர் பவுல்காட்டிய உற்சாகயூக்கத்துடனும்—மற்றவர் யோவான்காட்டிய மெத்தனவுடனும்பிரசங்கம்பண்ணிக்கொண்டுதிரிந்தார்கள். லூத்தர் தன்னுடையவுந் தன்சிநேகிதனுடையவும் உத்தியோகத்திற்குள்ள வேற்றுமையாதென்பதைப்பற்றிஅவர்சொல்வதென்னவெனில், "கட்சியாரோடும் பசாசுக்களோடும் நான்முனைமுகத்திலே யுத்தம்பண்ணுவதற்காகச் சென்மித்தேன். அவ்விதமாய் நானெழுதியபிரபந்தங்களனைத்தும் யுத்தங்கலகமென்பவைகளையே சுவாசமாகவிடுகின்றன, நான்வேரோடேபிடுங்கி முள்ளையும் முட்செடிகளையும்வெட்டிச் சவர்த்தரை நிலங்களை நிரப்பவேண்டும். நானோ காடுகளைவெட்டித் தெருக்களைச் செப்பனிடுந் துணிவுகாம்பொருந்திய காடுவெட்டிக்குச்சமானமாயிருக்கிறேன். ஆனாலுங் கலைஞானபோதகனும் வேதாசிரியனுமாகிய பிலிப்பு என்பவரோ அதிகமமைதியுடன் சென்று கடவுள் அவருக்கீந்த பிரகாரம் தரையைச்செய்கைபண்ணிப் பயிர்களை நட்டு விரையைவிரைத்துச்சந்தோஷமாய்த்தண்ணீரைப்பாய்ச்சிவருகிறார்" என்றார்.

வாதினாலாயபயன் லூத்தரிலேயே அதிகம் அழமாய்ப்பட்டது. திருச்சபையிலெழுதிவைத்த புராதனயெழுத்துக்களையெடுத்து அவராராய்ந்துவருகையில், றேமைச்சபை சகலசபையிலும் மகாசிரேஷ்டமென ஒன்றுமறியாத ஏதைகளும் பேதைகளுமான சனங்கள் தங்கள்பெருமையினாலப்படிக்கட்டி வைத்துக்கொண்டதேயல்லாமல் மற்றும்படி அதற்கு யாதொரு பெறுமானமுகாந்திரங்களில்லையென அத்தாட்சியுடனறியவந்தார். பாப்புவினுகத்தடி என்னுஞ்சிறையிலிருந்து இட்டம்போகத் தொடங்கினகாலமிதுவென்று லூத்தர் குறித்துவைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

மேலும் அவர் சொல்வதென்னவெனில்—"என்னிடங்கற்றுக்கொள்ளுங்கள் முழு உலகத்தாருந் தங்கள் முன்மாதிரியினாற்றிறப்படுத்திவருவதும், வெகுகாலப்பிரயோகத்தால் உபயோகவியற்கையென்று பெயர்ப்பட்டதுமான தப்பிதங்களை அறியாமலிருப்பது எவ்வளவுவருத்தம்! நானோவேதவசனத்தடங்கிய ஒவ்வொரு வசனங்களையும் வாய்ப்பாடமாக்கிக்கொள்ளத்தக்க அவ்வளவாக மகா உற்சாகத்துடனே ஏழுவருஷக்காலமாக நானத்தைவாசித்துச்சகலருக்கும்வெளியாங்கமாகவிரித்துரையாய்ப் பேசினேன். மேலும், எனது ஆண்டவராகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்தாலுண்டான அறிவின் முதற்கனியைப் போசித்தேன். அதாவது, மனிதன் தன்னுடைய கீர்த்தியங்களினாலல்ல, கிறிஸ்துவிலுள்ள விசுவாசத்தினாலேயே நீதிமான்களாகி இரட்சிக்கப்படுவானென்று திட்டமாய் அறிந்துகொண்டேன். மேலும், பாப்புவானவர் சகல கிறீஸ்த சபைக்குஞ் சிரேஷ்டம்பெற்றவரென்று நியாயமின்றி வீணாய்க் கட்டிக்கொண்ட கட்டேயல்லாமல், மற்றும்படி தேவனால் அவருத்தாம் பெற்றவால்லவென்று நான் திட்டமாய்ச்சாதித்துவருகிறேன். ஆகையால், பாப்புவானவர் சந்தேகவிபரீதமின்றிப் பசாசுடையவரென்று நாங்கள்தீர்க்கிறதற்குத் தீர்க்கமான நியாயமுண்டு. ஏனென்றால், கடவுளால் உண்டாகாத அனைத்தும் சந்தேகமின்றிப் பசாசினால் உண்டாகவேண்டியது.

நாற்சமயக்கோளரி.

௧ம். காண்டம்.

இந்து சமயங்களைக் குறித்துச் சொல்லியது.

நெஞ்சறி விளக்கம்.

அரியதோர் நரசென்மந்தான் அவனியிற்பிறந்து பின்னால்
பெரியபேரின்பஞானம்பெறுவதேயரிதென்றெண்ணி
உரியவேதாந்தவுண்மை யுரைக்குமாசானைப்போற்றித்
தெரியொண்ணாநாகநாதன்சீர்பாதந்தேடுநெஞ்சே.

இனிச் சொல்லப் போகிறவைகளெல்லாவற்றையும் புத்திமான்கள் தனித்தனியே நன்றாய் ஒரேயிடத்திலே வேறு சிந்தனையில்லாமலிருந்துகொண்டு ஒருதரத்திற்கு நான்குதரமபோல ஆராய்ந்தாராய்ந்து பார்த்துக்கிரகிக்கிறவர்களுக்கு அச்சரீர இலட்சணங்களும் ஆத்துமலட்சணங்களும் இன்னம் மற்றவைகளெல்லாங் காணப்படும். அப்படிக் கண்டபேர்களுக்கு நன்றாய் வெளியாகாமல் ஒருவிதம் போலவேயிருக்கும். அதெப்படியிருந்தாலும் அதையும் விட்டுவிடாமல் ஒரே நிலையுறுதியாயுஞ் சிந்தனையாயும் பக்திவிசுவாசமாயுஞ் சிநேகத்தில்மாளாதவர்களாயுமிருந்தவர்களுக்கு, மேற்சொன்னவைகளின்பேரிலேகருத்த தையுடையவர்களாயிருக்கிறபேர்களுக்குத் தங்களாத்துமாவின் மகிமையையும் மோட்ச பாக்கிய சலாக்கியத்தையும் நித்தியானந்தத்திலிருந்து சுகித்து வாழுகிற வாழ்வையுமடைகிறதுமல்லாமல் நித்திய நரக பயங்கரத்தையுங்கண்டு அதை ஒருபொருட்டாயெண்ணாமலும் அவ்வாண்டவரின் பேரிலே எந்நேரமுங் கெதியுந் தியானமும் மனமகிழ்ச்சியும்அக்களிப்புமுடையவர்களாயுமிருப்பார்களென்று பிரத்தியட்சமாய் விளங்குகிறதாயிருக்க அவர்கள் மெய்யான சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய தெய்வமாரென்று நற்சீரடைந்து குணப்படாமலுஞ் சன்மார்க்கத்தையடையாமலும்பற்பல மார்க்கங்களும் வழிகளுமுண்டாயிருக்கிறவைகளையுஞ் சராசர வஸ்துக்களையும் ஆகாயம் பூதலத்திலுண்டானவைகளையும் அரசாண்ட இராசாக்கள் வேடர்கள் முதலான வீரர்களெல்லாரையும் இந்துக்களாராதித்துக்கொண்டுவருகிறது அசத்தியமானபடியினாலே அதுகள் அழிவுக்குரியதாயிருக்கிற தவறுதலைக்குறித்தும் உங்கள் முன்னோர்களுரைத்த கிரந்தப்பாஷையில் கேதாவென்பவன் நாலுசாமத்துக்கொவ்வொரு சுலோபத்தை விபரித்துப் பறைமுறை போட்டவைகளையும் இன்னுஞ்சில பாடல்களையுஞ் சாட்சியாக ரூபித்துச்சொல்லிய—

கேதா கிரந்த சுலோபம்.

மாதாநாஸ்தி பிதாநாஸ்தி
நாஸ்திபந்து சகோதரகா
அர்த்தம்நாஸ்தி கிரகம்நாஸ்தி
தஸ்மாசாக்கிருதா சாக்கிருதா

வெண்பா.

தந்தைதாய்சுற்றத்தாற்சகோதரரும்
விந்துநிலையறியாதவீணரே—விந்து
வெறும்பாளத்தாக்கிவெறுவினையைநோக்கி
உறங்கிஉறங்காதிரு.

நெஞ்சறிவிளக்கம்.

தந்தைதாய்நிசமுமல்லச் சனங்களும்நிசமுமல்ல
மைந்தரும்நிசமுமல்ல மனையவள்நிசமுமல்ல
இந்தமெய்நிசமுமல்ல இல்லறம்நிசமுமல்ல
சுந்தரநாகநாதன் துணையடிநிசம்பார்நெஞ்சே.
காண்பதுமழிந்துபோகும் காயமுமழிந்துபோகும்
ஊண்பொருளழிந்துபோகும் உலகமுமழிந்துபோகும்
பூண்பணிநாகநாதன் பொற்பதமழியாதென்றும்
வீண்பொழுததுபோக்காமல் வெளிதனிலொளிபார்நெஞ்சே.

என்று கேதாமுதலான சுலோபத்திற்பிதா, மாதா, சகோதரர்கள், திரேகங்கள், பொருட்கள், இல்லறங்கள், கிரகங்களாகிய வீடும், உலகமும், அப்படியே வானம் ஒருவீடாயும், அல்லது கூடாரமுமாய் இருக்கிறதினாலே அதிலுள்ள யாவும், இந்தச் சூரிய சந்திர நட்சத்திரம் முதலானவைகளுங் காணப்படுகிறதென்று திருகிறதாயிருக்க, அவைகளெல்லாம் நாஸ்தியாயழிந்துபோவதுநிச்சயமாயிருக்கின்றது மனதே. நீங்களவைகளைக்குறித்துக்கவலைப்பட்டுச் சாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டியது அவசரமென்றுரைத்திருந்தும் ஐயோ! இந்துமார்க்கச்சபையார்களே! இவ்வுலகங்களிற் பழையவைகளெல்லாம் மாறிப் புதியவைகளாயிருப்பதைக்கண்டும் அவ்வழியாத பராபரவஸ்துவை மாத்திரம் மனிதசாதிகள் அருச்சனை பண்ணவேண்டுமென்றிருக்க அச்சீவாத்துமாக்கள் அழியாமல் நித்தியமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றபடியினால் அந்நித்தியமுள்ள ஆத்துமாவை அவர் சிருஷ்டித்து அவர்களுக்கு மோக்ஷபாக்கியத்தைக் கொடுக்கச் சர்வ வல்லமையுள்ளவரும், மாறிப்போகாத நித்தியமுள்ளவருமாய் இருந்தும் அவரைச்சதாகாலங்களிலும் இடைவிடாமற் துதிக்கிறதே காட்சிப் பிரமாணமாயிருக்கின்றது. நீதியுஞ்சத்தியமுள்ளவரைத் தள்ளிவிட்டு அழிந்து ஒழிந்து போகிற தேவர்களைக் கும்பிடுகிறதினால் மோட்ச கதியை அடைகிறதற்கு வழி ஏதாகிலும் உண்டா? சொல்லுங்கள். அப்படிச் சொல்லலாமென்றால் அவைகளெல்லாந் தெய்வதுரோகமென்றுணர்ந்தும், உணராமலும், அதனை வகைஅறுக்காமலும் பற்பல மாறுபாடுகள் உள்ளவர்களாயும் இருக்கிறது நியாயமா? அது நியாயமாய்க் காணாமற் போனபோதைக்குஞ் சில ஞானிகள் சொல்லுகிறதின்படியே —

அண்ணலாம்பரமசோதி யற்புதமறியாதாலே
கண்ணிலேகண்டதெல்லாங் கதிதருங்கடவுளென்று
மண்ணுளோர்வணங்கிறுர்கள் வரன்முறைப்படியீதென்ன
எண்ணியேநடந்துமோக்ஷ மிழந்தெரிநாகில்வீழ்வார்.

என்றுமனிதர்கள் தங்களுக்குத்தாங்களே வீணாய்வருவித்துக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கர்த்தாவாகிய திரியேகபராபர வஸ்துவையும் புறம்பாகத்தள்ளிப்போட்டு அவராலுண்டாக்கின சிருஷ்டிப்பைத்தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டபடியினாலே இந்துசதுர்வேதசித்தாந்த அந்தணச்சமயத்தார் ஆகாயத்தை ஆகாசபாணியென்றும் சூரியனை சூரியநாராயண பகவானென்றுஞ் சந்திரனைச் சந்திரபகவதியென்றும், நெருப்பை அக்கினிதேவனென்றும் மேகத்தைமேகவிராசனென்றும், மழையை வருணபகவானென்றும் வானவில்லை அருச்சுனனுடையவில்லென்றுஞ், சலத்தைக் கெங்காதேவியென்றுங் காற்றை வாயுபகவானென்றும், பூமியைப் பூமதேவியென்றும், மாட்டை இஷ-மென்றும், பசுவைக் காலையீனுகிறபடியினாலே பசுவருதியென்றும் விளக்கைத் திருவிளக்கு நாச்சியாரென்றுஞ் சாதத்தை அன்னபூரணியென்றும் ஆயுதத்தை ஆயுதபாணியென்றும் நாயை வயிரவசுவாமியென்றும் செம்பிராந்தைக்கிஷட்ணசுவாமியென்றும் குரங்கை அனுமந்ததேவனென்றும் நாகத்தை நாகதேவனென்றும் மிருகம் பெருச்சாளி அன்னப்பட்சி மயில் பூனை குரங்குமுதலானவைகளையெல்லாம் வாகனங்களென்றும் மச்சங்களை மச்சராசாவென்றும் சமுத்திரத்தைச் சமுத்திரராசனென்றும் ஆதாம் ஏவாள் என்ற அந்த ஆதிமனிதர்கள் நம்முடைய ஆதிதகப்பனுந் தாயுமாயிருக்க இந்துமார்க்கத்தார் அவ்விருவர்கள் பேரைமாற்றி வைத்துங்கொண்டு * சிவனையுஞ் சத்தியையுந் தெய்வமாகவும், அவ்ஆதி தகப்பன் தாயாகவுஞ் சொல்லி வணங்கி வருதலுந்தவிரப்பணத்தையுந் தெய்வமென்று கண்ணிலே ஒத்திக்கொள்ளுகிறதும், இன்னம் அனந்த வஸ்துக்களின்ரூபுந், திரிமூர்த்திகளின்ரூபும், அவரவர்கள் பெண்சாதிகளின்ரூபுந், துஷடதேவதைகளின்ரூபும், வணங்கிவந்ததும் போதாமல், பஞ்சலோகம், பொன், வெள்ளி, கல், மண், மரம், படம், பீங்கான், இவைமுதலான சீவனற்ற உருபுகளையுங் கும்பிட்டு ஆராதித்து வந்திருந்தும், உறுதிப்படாமல், அவரவர்கள் இஷடத்தின்படியே தங்கள் தங்கள் பெண்சாதியை வைத்துத் தாங்கப்பெலனில்லாமல் மதிமயங்கி ஒருவன் பெண்சாதியை மற்றொருவன் எடுத்துக் கொள்ளுகிறதும், அதற்காக இராட்சதர், வீரர், அல்லது வேடர்களைப்போலவே சண்டைச்சரவுபண்ணுகிறதும், பிரமகத்திதோஷம் போகத்தண்ணீரில் ஸநானம்பண்ணுகிறதுஞ் சிவனுடையம்காசத்துக்குஒப்பாய் லிங்கத்தைப்போலக் கல்லினாற் பண்ணிக் கும்பிடுகிறதும், அவன் பெண்சாதியின் உபஸ்தமாகிய ஆவிடையாளைப் போலக் கல்லினாற் பண்ணிக் கும்பிடுகிறதைக் குறித்து பின்னால் சொல்வதுமன்றி, இந்துமார்க்கச் சதுர்வேத சித்தாந்த சபையார்களுடைய அஞ்ஞானத்தின் கேடுகளை எடுத்துக் காண்பிக்கும். அருணோதயம், ௧ம். புத்தகம், ௰௯ம் நம்பர். ௱௬ம ௨௪ம். நம்பர், ௱௮௯ம ஏடுகளிலுங் கிறிஸ்து வேதத்தைப் பற்றித் தூஷித்தவர்களுக்கு வதிலப் பாடிய இரட்டை ஆசிரிய விருத்தங்களையுங் கவனிக்கிறத்தோடே கூட.

* உருத்திரக் காண்டத்தில் விருத்தம்.
சிவன்சத்திதன்னையீன்றுஞ் சத்திதான்சிவனையீன்றும்
உவந்திருவரும்புணர்ந்து உலகுயிரெல்லாமீன்றும்
பவன்பிரமச்சாரியாவான் பார்பதிகன்னியாவாள்
தவந்தெரிஞானத்தோர்க்குத் தன்மையாய்த்தெரியுமன்றே.

உலகஞானிக்கவிப்பா.

பாடத்தாலென்ன பலன், பாவினையாலென்ன பலன்
வேடத்தாலென்ன பலன், வெம்பூச்சாலென்ன பலன்
மூடத்தாற்கண்விழியா, முழுக்குருட்டைத்தெய்வமென்று
ஓடக்கோவில்லாமலுருக்கவலைப்பட்டேனே.

நெஞ்சறிவிளக்கம்

மித்திரக்குருக்கள் சொல்லை, மெய்யெனக்கல்லை வைத்துப்
பத்திரபுஷப்பஞ்சாற்றிப் பணிந்திடும்பாவிநீதான்
சித்திரப்பதுமை போலேசெய்தொழிலொடுங்கின்று
புத்தியால்நாகநாதன் பொன்னடிபோற்றுநெஞ்சே.

நாலடியார்.

Impurity of the Body.—தூய்தன்மை.

௩. தக்கோலந்தின்றுதலைநிறையப்பூச்சூடிப்
போய்க்கோலஞ்செய்யவொழியுமேயெக்காலு
முண்டிவினையுளுறைக்குமென்பெரியோர்
கண்டுகைவிட்டமயல்.

பதம்	உரை
பெரியோர்	பெரியோர்கள்
எக்காலும்	எந்தக்காலமும்
உண்டி	போசனம்
வினையுள்	போசிக்குந்தொழிலினால்
உறைக்கும்	துர்க்கந்தம்வீசும்
என	என்று
கண்டு	அறிந்து
கைவிட்ட	கைவிட்டுவிட்ட
மயல்	மயக்கமான(சரீரநாற்றம்)
தக்கோலம்	பஞ்சவாசம்பொருந்திய தாம்பூலம்
தின்று	தின்று
தலை	சிரசு
நிறைய	நிரம்ப
பூச்சூடி	பூவைத்தரித்து
போய்	பொய்யான
கோலம்	அழகை
செய்ய	செய்ய
ஒழியுமே	நீங்குமே எ—று.

---

௪. தெண்ணீர்க்குவளைபொருகயல்வேலென்று
கண்ணிலபுன்மாக்கள்கவற்றவிடுவனே
வுண்ணீர்களைந்தக்கானுங்குசூன்றிட்டன்ன
கண்ணீர்மைகண்டொழுகுவேன்.

பதம்	உரை
தெள்	தெளிந்த
நீர்	நீரிலிருக்கும்
குவளை	குவளைமலரையும்
கயல்	சேற்கெண்டையையும்
வேல்	வேலாயுதத்தையும்
பொருவென்று	ஒப்பாகியகண்களையுடையவளென்று
கண்ணில்	ஞானக்கண்ணில்லாத
புன்மாக்கள்	இழிவானமனிதர்கள்
கவற்ற	என்மனதைவருத்த
விடுவனே	நானறவத்தைவிடுவனே
உள்	உள்ளிருக்கும்
நீரை	நீரை
களைந்தக்கால்	எடுத்தகாலத்து
நுங்கு	நுங்கை
சூன்றிட்டன்ன	தோண்டியகுடுக்கைக்கொப்பான
கண்	கண்ணினுடைய
நீர்மை	தன்மையை
கண்டு	பார்த்து
ஒழுகுவேன்	நல்வழியிலேநடப்பேன் எ—று

MORNING STAR.

Jaffna, 22d October, 1846.

THE CROSS OF CHRIST.

"The whole history of our world has looked forward or backward to the fatal tree reared on Golgotha. The oblation there made had the promise and immutable purpose of God with it to insure its efficacy over the whole range of man's history antecedent and subsequent, and along the whole course of the mystery of Divine Providence, as seen in the government of the world.

"Let us, we entreat you, be understood. By the cross of Christ we do not mean the imaged cross, as borne on the banners of the Inquisition, with the emblems of judgment and mercy floating over the scenes of the Auto da Fe, where the judgment was without justice, and the mercy was a mere lie. Nor the cross as borne on the shoulder of the crusader, whilst, pleading the name of Christ, he moved through scenes of rapine and massacre to lay his bloody hand on the holy sepulchre. Nor do we mean the cross, as, carved and gilded, it is seen glittering on the spires of a cathedral, or hung in jewels and gold around the maiden's neck, or embroidered on the slipper of a pontiff. The cross, as we understand it, has no sympathy with a religion of shows and spectacles, of mummeries and pageants, of incense and music, and long-drawn aisles, and painted windows and gorgeous pictures, and precious statuary.

"But by this title, we mean the cross naked, rugged, and desolate; not pictured, save on the eye of faith, and upon the pages of Scripture—not graven but by the finger of the Spirit on the regenerate heart; the cross as Paul preached it, and the first Christians received it. The doctrine we suppose to have two aspects. The first, Christ crucified, as becoming our free and full *justification* by a blood that cleanses from all sin, and avails for the world. It was the reassertion of this doctrine which wrought the glorious Reformation. The second, Christ crucified, as the principle of our *sanctification*, under the influences of the renewing Spirit, who conforms the believer to his Lord, and crucifies his evil nature within him. Thus it was that Christ was not only crucified himself, but required also every disciple to come after him, taking up also his own cross; and Paul speaks of himself as crucified unto the world. This last aspect of the doctrine of the cross, we have thought, has been rather overlooked by some of the Reformers in their zeal against self-righteousness, and against a false and ascetic piety. Such was Cecil's opinion, whom none can suspect of any want of a reverent feeling for the Reformers. But if we look to the New Testament, it is very evident that both were blended in the doctrine as the early Christians received it. The cross was not only their confidence, but the model of their conformity. It is, we have supposed, a defect here—a neglect of aiming at this high standard of devotedness, on the part of many of us Protestants, that has given to the Oxford Tractarian movement, and to the present efforts of Romanism, most of their hold upon the public mind. Apparent estrangement from the world, and a self-denial that rises superior to the ordinary idols of society, will commend to the respect of mankind even much error in those thus estranged and self-denying. It throws a glistering veil of sanctity even over the gross corruptions of Romanism; and her impostures and enormities are often overlooked by those who see standing in her shrines her martyrs of charity, her Vincent de Pauls, and her Francis Xaviers. A pining recluse, scourging himself in sober sadness, as the expression of his deep sense of sin, may be a pitiable spectacle of delusion; but he is not, in the eyes of the world generally, as odious a sight as that presented by a self-satisfied, self-indulgent professor of a purer creed, living in all ease and pleasure, conformed to the world in all its follies, and vaunting of a doctrinal orthodoxy that produces no eminence in holiness. Christians must live more upon the cross, seeing in it not only the principle of their faith, but also the pattern of their obedience—the cross not only as cancelling their sin, but also as crucifying their lusts. Such is the two-fold aspect of the great truth, the basis of all scriptural doctrine and practice, the centre of all its mysteries and all its morality—the cross of Christ."

CAPITAL PUNISHMENT.

Our "esteemed brother" of the *Observer* has done us the honour to quote the article under this head published in our paper of the 10th ult. and in a subsequent issue, with reference to this article and to the letter of one of his correspondents, which he deems "powerfully written," in opposition to Capital Punishment—he offers the following remarks:

We do not feel called on to enter at large on the vexed question ourselves, but we should like to hear what our esteemed brother in the North has to say regarding the abrogation of the Mosaic code. If the law remains in force that the murderer should be put to death, how can the frequent exercise by rulers of the pardoning prerogative be justified? And why are the adulterer and the Sabbath-breaker left unpunished?—Once establish the position that the murderer is by the unrevoked law of God doomed to die and a fearful amount of guilt is heaped on those kings and governors who have dared to pardon."

In offering a few remarks in answer to the call of our worthy contemporary, we would first observe in his language—that "we do not feel called on to enter at large on the vexed question." It is too extensive for our columns; and a majority of our readers would be uninterested in it; and besides, there are able, and as we think, convincing arguments in support of the views we entertain on this subject before the public, which can be obtained by any one who is interested to examine it. We are willing and desirous to be known as being in favor of *Capital Punishment in clear cases of murder*. Our views are founded primarily on the divine injunction given to Noah, as related in Geneses ix. 6: "Whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed;" and secondarily on the belief that power over life is essential to the existence and efficiency of Civil Government; and thirdly that the experience of all Governments to this time affords proof of the wisdom and benevolence of God in enjoining this command. We are aware of the efforts that have been made to explain away the obvious meaning of the Scripture referred to, but to our view they have been entirely unsuccessful; and we think the injunction will stand with its obvious bearing on the executives of civil Government, till God himself shall unequivocally repeal it. This law of God has no immediate connection with the Mosaic Code—and the question of what part of the code of Moses is of an exclusively moral character and therefore of perpetual obligation, touches it not. This law was given to Noah, for himself and his posterity; in other words, for *all mankind*, and its authority must continue, unless God repeal it, as long as our race.

With regard to the *frequent use of* the pardoning prerogative, we believe that it tends effectually to lessen the authority of Government—to weaken the restraints of law—to remove the securities of life—and that it is in direct contravention of the divine authority. In view, however, of a class of cases which occur in criminal trials—where evidences are found to clash with each other and mitigating circumstances abound, as well as in view of the possibility of the trial and judgment of a case being sometimes influenced by local prejudices—we do not object to such a power being lodged in the hands of the chief Magistrate;—but we believe a most fearful amount of responsibility rests on a ruler in regard to its exercise, and that the cases wherein he may be justified to use it will be exceedingly "few and far between."

Having thus met the demand of our brother, so far as they relate to our views of the subject, we would take the liberty of directing his attention to a few points in the "powerfully written letter" of his correspondent and inquire if he is ready to give to them the endorsement of his approval:

"Aliquis" remarks: "It is really too great an exercise of condescension to argue on any subject requiring a degree of capacity not greatly below the level of mediocrity, with that man who can attempt to vindicate the death punishment, in support of which no single weighty argument has ever yet been advanced."

Now we profess not to understand perfectly the history of this question—but we have supposed, and do still, that the advocacy of the divine authority of this law, embraces men of the highest capacity, and that the arguments adduced on the subject have succeeded by their intrinsic weight in settling the opinions of men, at whose feet it would be no great condescension for ourselves or "Aliquis" to sit and learn wisdom.

Again: "Self-respect, if no loftier sentiment, should restrain bigoted men from continuing to advocate a system, which any one with a grain of penetration, must foresee will not much longer be tolerated."

The Puritan settlers of New England fled from the oppressive restraints of bigotry and formed for themselves a settlement in the wilderness of the new world. They have been acknowledged by the best English historians, to have been men of lofty self respect, first rate capacities, and high and sterling principles Their descendants inherit no mean share of these quailties. In no part of the world (mind, we speak of New England only, not of the whole of the United States) can there be found a people, as a whole, more intelligent, more liberal, more high minded than they are. Well, (be it known to *Aliquis* and his compeers,) that in these New England States the advocacy of capital punishment embraces, if we do not greatly mistake, every man of any claims to biblical scholarship, (and there are many of them, as the Editor of the Observer knows, whom the most distinguished writers and divines of Old England have delighted to honour) the best supporters of law and order, and the men of greatest philanthrophy —men, whose self-respect, reverence for law and government, and fear of God, are not excelled any where. His insinnation therefore that the advocates of Capital Punishment, are distinguished for bigotry and the want of self-respect, is without the shadow of a foundation, in respect to New England. How it is supported by the character of those in Old England, we have not the means of knowing.

Aliquis claims that men possessed of but *one* grain of penetration, must foresee that capital Punishment will not much longer be tolerated. It would be presumption in us to express a doubt of the reality of the prophetic gifts thus appropriated, but we have a pretty firm persuasion that this prophetic ken is limited to persons of that description, and that there is nothing in the exercise of their gifts, which need create alarm among the dissentients from their views.

The effort of Aliquis to apply the requisitions of the sixth commandment to the acts of Government in the administration of law—and his reasonings to prove the moral likeness of suicide to the act of inflicting capital punishment, is certainly worthy of his sagacity. We do not know how many grains of common sense are requisite to reconcile the obligations of the command given to Noah, and those of the sixth of the moral law as given to Moses. We had supposed that even a few would be sufficient, but now think we must have been mistaken. It does not appear, however, that Moses was ever embarrassed in his views regarding them, and it seems to have been left for modern *Daniels* to come to the judgment—that the solemn mandate—*Thou shalt not kill*, "applies equally to communities and individuals," and thus was designed as an abrogation of the statute: "Whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed."—The judicial economy of the Isralites forms a very instructive commentary on these views.

The implied commendation of the views of Aliquis by our brother of the Observer has drawn us into more extended remarks than we had intended, for which our readers we hope will excuse us.—The subject is one important to be understood, and we may from time to time give such arguments relating to it as appear calculated to instruct our readers.—For the truth on the subject, we respond to the conclusion of our brother: "Truth is always truth, however advocated, and it will and must prevail."

MYSTERIES OF TOBACCO.

To write against tobacco, with its mysteries and its luxuries, may be an unpromising business. It is easy to refute all our arguments, by saying, "It is the fashion; or, gentlemen do it, and it is genteel." This is often their *instar omnium* in the way of argumentation or replication. Still, we object to such refutation, whoever is its advocate, on grounds of its intrinsical absurdity. First, is the fact certainly so? What oracle has announced it? Second, what is a gentleman? What the criterion of proof? Or, is the subject of the proposition left so elastic and vague on purpose to sophisticate the truth? A gentleman!

There is probably no other very common word so indefinitely accommodating, as much in vague with the pretending million, and, on that account, worthless in dialectics, as that of GENTLEMAN. Every country, every sphere of the social state, every clique of upstarts, or sciolists, or pretenders, from kings to beggars, and from saints to scoundrels, and from philosophers to dunces, nay, almost every man and woman in the world, has a modified and varying idea of what is meant by the term, and a criterion of its own sort by which to determine the pretension of any candidate or claimant. What then is a *Gentleman?* Let us inquire, if we dare, impartially.

Its etymology is rather heathenish. It is *gens* in Latin, *ethnos* in Greek, and in Hebrew a synonyme of more opprobrium. Gentilism is from the same root, and means—Heathenism. A respectable heathen, then, is a gentleman; and many who aspire to the honors of gentility are, too demonstrably, and even obviously,

practical and intellectual heathen. If a *gentleman*, then, were a smoker, or a snuffer, or a chewer, it would not prove much, in the estimate of a Christian or a philosopher, in favor of tobacco. Is it proved—fairly proved, by such monstrosity?

When Governor Morris returned from his foreign embassy in Paris, it is said, he was considered the most accomplished illustration of the term among our countrymen. *Factus ad unguem*, a person of polished and consummate behavior, and of truly polite and refined address, he deserved honors for patriotism and intelligence not alone, but for manners also. On occasion of a public dinner given him by some select persons of distinction in Philadelphia, it is stated, that the Reverend Doctor———, was a guest. This academical personage felt the power of Mr. Morris, and breathed the same atmosphere, not without restraint, in his presence. He was eminently addicted to the smoking mania—which Morris, with elegant consistency, disdained. The Doctor sat patient and attentive near him; and through all the well-cooked courses and dainties, he was sparing and abstemious, waiting—for a cigar. All that series of various excellence, preceding his favorite luxury, he valued only as a tolerably tedious turnpike road to the pleasures of fumation. Presently, some fine yellow Spaniards were served—when the Doctor, recovering his spirits, reached prompt and far to secure one, not unobserved by Mr. Morris. The consciously awkward action occasioned a mutual glance, when the following dialogue ensued to the no small interest of the arrested circle.

Do Gentlemen smoke in France, Mr. Morris?

Gentlemen, Doctor, smoke——no where.

What, Sir? Oh! pardon—hope I don't offend, Sir.

Oh! no. It takes all sorts to make a world. *Gentleman*, in Paris, means something, Doctor. Smoke, then, if you choose; we have old clothes on. I was not, however, aware of your habit.

The reproof was felt by more than the Doctor. The cigars were not patronized.

And it ought to be immortalized in story, as equally well done, well deserved, and well to be remembered. It is very plain that whereever smokers, or chewers, or snuffers are, and abound, it were well for all proximate persons to "have old clothes on;" since such exposure to a vicious and offensive ptyalism, must defile their garments, even if it did not nauseate their refinement. Hence in every rail-car, or steamer "abaft the wheel," GENTLEMEN are "*not allowed*" to smoke; though it has been well observed, that such an inhibition were in terms superfluous—since Gentlemen are not the ones that need to be reminded or forbidden. We recommend that their public announcements should rather read—*Gentlemen never smoke, especially in the company of ladies or strangers; and all others are warned against the nuisance and its penalties.—Am. Paper.*

Anastatic Printing.—The theory of Anastatic printing is based upon the well known properties of the substances employed in the process. For instance, there is, as we are aware, an attraction in water for water, oil, as we know, attracts oil, whereas these two substances repel each other. Metals are far more readily moistened by oil than by water, but more readily still by a weak solution of gum; and with even yet greater facility by water in which phosphoric acid is dissolved. In addition to these properties, thus possessed by water, oil and the metals, the following may be looked upon as the fundamental principle of Anastatic printing, namely, the facility with which the ink of a newly printed book or engraving may be transferred by pressure to another even surface.

The impression of a recent newspaper, for instance, when laid upon a white sheet of paper may be transferred to the latter by pressure, so that all its letters will be distinctly reproduced thereupon. This will enable us to comprehend readily the process of Anastatic printing.

The printed paper, be it type or an engraving, is first to be moistened with dilute nitric acid and then powerfully pressed by means of a roller on the surface of an even zinc plate, by means of which, every part of the sheet is brought into immediate contact with the zinc. The acids with which the white portions of the paper are saturated attack the metal, the printed portions thereof being simultaneously transferred to its surface, so that the zinc plate after this process presents a reversed copy of the printed objects. The principles above alluded to are now brought to bear. The zinc plate thus prepared is to have poured over it a solution of gum in diluted phosphoric acid. This fluid is attracted by those portions of the plate that the acid has previously attacked and moistens them without difficulty, whereas it is repelled by the oil, contained in the transferred portion of the printer's ink. The plate is now to have an inked roller passed over it, whereby the very reverse action is brought about. The repulsion between the oil of the ink and the moist surface of the plate over which the roller is passed, prevents the grease from adhering to those portions of its surface upon which there are no printed lines or strokes, while from the attraction of oil for oil, the ink is retained upon all the printed parts. The Anastatic plate is thus ready for use, and impressions may be thrown off from it as in the ordinary lithographic process.

The method of obtaining, by the Anastatic process, copies of antique originals, the ink of which is no longer transferrable by simple pressure, is as follows:—The printed paper is first to be laid in a solution of potash and subsequently in a solution of tartaric acid. The consequence thereof is that all the blank portions of the paper become penetrated by minute crystals of tartrate of potash, and as this salt repels water, an inked roller may then be passed over the surface of the paper without the ink adhering to any parts but where the ink of the impression is. The tartrate is then to be removed by careful washing, and the operation proceeded with as above described, beginning by moistening the paper with dilute nitric acid.

The impressions which it is desired to reproduce may be either from recent or from old originals, (a hundred years old indeed or more;) their age is quite immaterial; the copies produced being in every case equally excellent, so much so indeed, that they are not to be distinguished from the originals themselves.

By means of this process, old or faded engravings and etchings may be so renovated as to have all the appearance of recent impressions. One special merit in the invention lies in the method resorted to, and that with complete success, for preventing the extension of the ink when exposed to any pressure to which it may be submitted, and by which means the finest lines and the sharpest outlines are reproduced with the greatest precision. When ordinary type is transferred by this new process to a zinc plate, the impression, which the latter affords has precisely the appearance, as they leave the press, of being taken from metal types; and as in this new method of printing the impressions are not transferred to stone but to zinc, which may be used with the ordinary steam-presses in the form of cylinders, we have it in our power to multiply to any extent both text and illustrations in the cheapest and in the most rapid manner. There is a single printer in London whose stereotype plates are valued at £300, 000, an outlay which this discovery renders henceforward unnecessary. What advantages for printers, booksellers, and the public!—*Polytechnic Magazine.*

CEYLON GOVERNMENT BANK NOTES.—The Editor of the Colombo Observer, in his issue of the 5th inst. remarks with reference to the article on this subject in a late No. of our paper. "We have made enquiry at the Treasury and the following is the result. "When a half note is produced at the Treasury for payment or to be exchanged for a whole one, it is always received when the *number* and *date* are legible, but not otherwise as a double payment could easily be obtained if the number and date are not clear. If a note that had been sent in half was by mistake joined on to another, and that the number and date was legible on either half, a complete note would be given in exchange, but if no number or date could be ascertained on either half, no payment would be made."

DREADFUL ACCIDENT.—Two coolies were instantly killed, and two gentlemen, Messrs. Palmer and Murom, were wounded, the latter very severely, by the late explosion of a Boiler used in the Sugar works on Mr. Viner's estate near Hangum.

WARNING TO PERJURERS.

A Kandian Chief holding a respectable Office under Government and descended from ancestors, who held high positions amongst the nobles attached to the Courts of the ancient Kings of Ceylon has been found guilty of the wicked and disgraceful crime of *perjury*, and sentenced to pay a fine of £50 and to be imprisoned at hard labour for a period of 18 months. The Honourable Justice Temple in passing sentence truly and forcibly remarked that the crime of Perjury, which the majority of nations considered the most abominable that could be committed, was so universally prevalent in Ceylon that amongst the natives scarcely any disgrace was supposed to attach to it. Coinciding as we do in the sentiments uttered by the Judge, knowing as we do, how justice is turned aside, and how the land is cursed by deceit and violence, and believing that the Ceylonese will never become a people prosperous and honored, until they learn the reverence due to truth, we intend having this paragraph translated and printed in Cinghalese, with the hope that it may be shewn to the natives, and that some who read it may be led to serious reflection and amendment. The day is coming when all Perjurers will be detected and punished, and the present case shews that even in this world they do not always escape.—*Obs.*

Very Excusable.—A legal gentleman of Texas had a sharp altercation with the Bench upon a point of law. The judge beginning to lose his temper, exclaimed in an angry tone, "Do you think the Court a fool, sir?" The Gentleman bowing low, replied, "your honor must excuse me from answering that question as by doing so I should be liable for contempt of Court." He was excused.

OVERLAND INTELLIGENCE.

After a session of seven months' duration, Parliament was prorogued by commission on the 28th Aug. A session of more continuous labour, or more productive of momentous results to every class and condition of the people, has never been recorded in the Parliamentary history of the United Kingdom. The speech delivered by the Commissioners in her Majesty's name adverted, as usual, to the leading events of the past session; and with the exception of the great topic of commercial freedom, on which, of course, there must be differences of opinion, it contained few passages in which all parties will not cordially concur.

From France, we learn that the address of the Peers in reply to the speech from the throne has been carried by a majority of 98; and there is no doubt of the election of the Government candidate for the Presidency by a majority equally decisive.

The Judgment of the Court of Peers on JOSEPH HENRI, the regicide, has been pronounced. He has been found guilty of an attempt upon the King's life, and sentenced to hard labour for life.

From Italy we have accounts of a disastrous earthquake which has laid waste the neighbourhood of Leghorn, and desolated numerous villages in the Marremma of Tuscany. The first shock took place on the 14th, and was followed by a succession of shocks which were felt more or less for four days. A church at Pisa was thrown down, and Leghorn was so severely shaken, that another violent shock, it is said, would completely destroy the town.

Letters from Bologna of the 19th instant, state that the amnesty had been again celebrated in that city by feasts, which lasted two days. Cries of "Viva Pius IX. King of Italy!" uttered by some young men of Padua, were near producing a collision with the Austrian troops. The Pope and Cardinal Gizzi were busily engaged in preparing the *programme* of their contemplated civil and political reforms. A copy of that document was even said to have been communicated to the Austrian Ambassador, who vainly remonstrated with his Holiness against its publication.

TURKEY.—Letters from Constantinople of the 12th inst. state that Mehemet Ali, the Viceroy of Egypt, was expected to leave Constantinople in a few days, it being his intention to proceed *via* Salonica to Cavalla, his native town in Roumelia. This sort of pilgrimage to the place of ones birth is a matter of religious obligation with Mussulmans, and Mehemet Ali, whose present policy is conciliation, has profited by the first available opportunity of complying with this popular custom.

Religious toleration seems to be the reigning impulse abroad.

Prince Callimaki has been appointed by the Porte to the important office of Minister Plenipotentiary to the Court of England. This is the first time that a Christian has ever filled such a distinguished post in Turkey.

The betrothal of the Queen of Spain to her cousin DON FRANCISCO d'ASSIS, Duke of Cadiz, and eldest son of DON FRANCISCO DE PAULA, is an event of more than common interest to all who have watched the condition of Spain during the last five years of her eventful history. It solves the problem which has so long perplexed the European Cabinets; and at the same time realises the repeated declarations of the French Government that none but a Bourbon should share the throne of Spain with Queen ISABELLA. By a concurrent arrangement, the hand of the Queen's sister is to be conferred on the Duke de MONTPENSIER, the youngest son of LOUIS PHILIPPE. Both these selections are said to be acceptable to the great mass of the Spanish people, and to be sanctioned by the French, Spanish, and British Governments.

From the United States we have the important news that the American Cabinet has offered negociations to Mexico for the establishment of peace. The President, in a special message, announced this intelligence to Congress, and solicited a grant of 2,000,000 dollars in aid of his negociations. The House of Representatives, after some discussion, assented to the President's request; but it was lost in the Senate, where several of the leading members of the Whig party openly avowed their want of confidence.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ௲௮௱௪௰௬ ஐப்பசி மீ ௨௨௳.

கண்டி.

பயங்காமான இடையூறு.—இற்றைக்குச் சிறிது நாளைக்குமுன்னே கண்டியிலே சீனி செய்கின்ற சுத்திரத்திலுள்ள ஓர் கடாரம் வெடித்துடைந்ததினுல் அச்சுத்திரத்தில் வேலைசெய்துகொண்டு நின்ற இரண்டு கூலிக்காரர் உடனே கொல்லப்பட்டதுமன்றி வேறிரண்டு துரைமக்களுக்கும் சாவத்தக்கவனயான காயம்பட்டிருந்தது.

அமேரிக்கா.

ஐக்கிய தேசத்தைச் சேர்ந்த தெக்சஸ் என்னும் பட்டினத்திலுள்ள ஓர் நியாயதுரந்தான் வழக்கு விசாரணைபண்ணிக்கொண்டிருந்த நீதவானெருவனுடன்ஏதோ நியாயப்பிரமாணத்திற் சில பொருத்தத்தைப்பற்றி மெத்தக்கடுமையாய்த் தருக்கம்பண்ணினபொழுது, நீதவான் நியாயதுரந்தானைப் பார்த்து அழலெழக்கோபங்கொண்டு—"என்ன நீ கோட்டாரைப் பேதையென்றதாக நினைக்கிறயா" என்றார். அதற்கு நியாயதுரந்தான் தலையைக் குனிந்து சாட்டாங்கம்பண்ணிப் பிரத்தியுத்தாமாக—"துரை ஆண்டவர்கேட்ட கேள்விக்கு ஏற்ற மறுமொழியை நான் சொல்வதுண்டானல், நான் கோட்டாரை அவமதிபண்ணினேனென்ற குற்றச்சாட்டுக்குள்ளாவேனே அதற்கென்ன புத்தி" என்றான். அவன் இவ்விதமாய்ப் பேசின பேச்சைக் குற்றப்படுத்திக்கொள்ள நியாயமொன்றுமில்லாமையால் அவன் செய்த பிழை அவனுக்கு மன்னிக்கப்பட்டது.

கொழும்பு.

முகாமைத்துரையவர்களே,

கொழும்பிற் கடற்கரைத்தெருவில், இந்த மாசம், நாலாந்தேதிகாவல்காத்துநின்ற, ௫௨ம். கொம்பற் கொஸ்தாப்பல், பொலிஸ்தனுக்குக் கற்பித்தருளிய கட்டளைக்குவிரோதமாக அத்தெருவில்நின்ற கன் லாஸகர்

(Gun Lascar சிப்பாசியைப்பிடித்துத் தள்ளினன். தள்ளுண்டசிப்பாசி நற்குணமுடையவனனபடியால் தனக்கு அருகாண்மையாய் நின்ற கன் லாஸ்க்க (Corporal) கோற்புவளச்சாட்சிவைத்துக்கோண்டு மறுநாட்போலிஸ் சுப்பரிந்தாந்து துரையிடத்தில் (Police Superintendent) முறைப்படடுக்கோற்புளவாக் குழலத்தின்படியேதீற்பாக்குமேலேசோல்லிய,ருஉம். கோம்பற்கோஸ்தாப்பலுச்த அஞ்சு சிலிங்குகோடுக் தும்படியான அபாாதத்துக்குள்ளானன்.

இப்படிக்கு,
ச—ழ
கன் லாஸ்கர்.

[Evidences of the Divine authority of the Bible.]

வேதந் தேவனுடைய வார்த்தையேன்பதைப் பற்றிச் சுருக்கமாய்ச் சில காரியங்களை எடுத்துக் காட்டுவேன்.

முதலாவது. அது சத்தியமானதை மாத்திரம் அறிவிக்கின்றது.

இாண்டாவது. அதிலுள்ள பங்குகள் ஒன்றற்கொன்று விரோதமாயிராமல் எவ்விடத்திலும் இசைவாய் இருக்கின்றன.

மூன்றுவது. அது நம்முடைய புத்திக்கேட்டாத இரகசியங்களைப் போதிக்கின்றது. புத்திக்கேட்டாததாய் இருந்தாலும் புத்திக்கு விரோதமாய் இருக்கவில்லை.

நாலாவது. அது மனிதசாதியாருடைய புத்தியினுலறியப்படாத நடக்கைகளை முன்னறிவிக்கின்றது.

ஐந்தாவது. அது அதிகமாய்ப் பாாபானிடத்திலன்புகோள்ளும்படிக்கும் போல்லாப்புகள் யாவையும் அரோசிக்கும்படிக்கும் பரிசுத்தபிரமாணங்களைப் போதிக்கின்றது.

முதலாவது. அதுசத்தியமானதை மாத்திரம் அறிவிக்கின்றது. நம்முடைய வேத போத்தகத்திலே சத்தியமல்லாததோன்றுமில்லை. ஒன்றிருந்தால், அது மோசே அல்லது அப்போஸ்தலரோழுதின சரித்திரங்களிலிருக்கும். அவர்கள் பொய்யானதை எழுதமாட்டார்கள். எப்படித்தேரியுமேன்றல் மோசேயானவனேழுதின சரித்திரங்கள் பொய்யானுல் அவனெல்லாாலும் பகைக்கப்படத்தக்க போல்லாத வஞ்சகனுயிருப்பான். அவன் ஒருவாாலும் வஞ்சிக்கப்படுதற்கேதுவாயிருக்கவில்லையே. அவன் வஞ்சகனுல்த தன் வஞ்சகத்தைக் காட்டும்படிக்கு மேன்மையும் பரிசுத்தமுமான நூல்களை உண்டுபண்ணமாட்டானே, அன்றியும் ஆறிலட்சம் பேருக்கு முன்பாக நடந்த விசேஷங்களை அவனேழுதினபடியால் அவைகளிலோன்று பொய்யானுல் ஆறிலட்சம் பேர்களிலனேகர் அந்தப் பொய்யை வேளிப்படுத்துவார்கள். அப்படி ஒருக்காலுமில்லையே. மேலும் அவனேழுதினவைகள் பொய்யானுல் அவைகளுக்குச் சாட்சியாயிருந்த ஆறேனுடையகோலும் வெண்கலச் சருப்பமும் பத்துக் கற்பனைகளும் யூதர்களுக்குள் இத்தனை காலமாக இருக்கமாட்டாதே. இவைகளை நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால் அவன் வஞ்சகனல்லவேன்று தேளிவாய் விளங்கும். ஆகையால் மோசேயானவன் சத்தியமானவைகளையே மாத்திரமேழுதினனேன்று நமக்குப் பிரத்தியட்சமாய்த் தோன்றுகின்றது

கிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களும் சத்தியமானதையே எழுதினர்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு முன்னேயாவது மற்றேரு தேசத்திலேயாவது நடந்தவைகளையும் மற்றவர்களாற் கேள்விப்பட்டவைகளையுஞ்சோல்லாமல் தாங்களோருவிசைமாத்திரமல்லஅனேகம்விசை கண்டுங்கேட்டும் நன்றய்விசாரித்துமிருந்தவைகளையே சோல்லியிருக்கிறர்கள். அன்றியும் அறியாதவர்களுக்கேட்டாத காரியங்களைக் குறித்தல்ல தங்கள் பஞ்சவிந்திரியங்களுக்குள்ளாகிய காரியங்களையே அறிவித்திருக்கிறர்கள். ஆகையால் அவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு ஏதுவில்லை. அல்லாமலும் அவர்கள் மற்றவர்களை வஞ்சிக்கும்படி யோசனையுள்ளவர்களுமல்ல. அவர்களுடைய நடக்கைகளேல்லாம் மிகவும் பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ளவைகளாயிருந்தனவே. சத்துருக்களும் அதற்குச்சாட்சியிட்டார்கள். மேலும் பொய்யானவைகளைப்பிரசித்தம்பண்ணினுர்களானுல் என்னபிரயோசனத்திற்காக அப்படிச்சேய்திருப்பார்கள். மோட்சகதிஅதினுல் வாமாட்டாதே, லௌகீகப்பிரயோசனத்தையும் அவர்களடையவில்லையே, சும்மாய்வஞ்சனைசேய்வார்களா? அதுவுமல்லாமல் அநேகம்பேர் இந்தவேதத்தின் நிமித்தம் அநேககோடிய உபத்திரங்களைச் சகித்துத் தங்கள் பிராணனையும் விட்டுவிட்டார்கள், அநேக விரோதங்களசம்பவித்திருந்தாலும் வேதமேங்கும் பிரபலமாயிற்று. இதைப் பிரசித்தம்பண்ணின அப்போஸ்தலர்லௌகீககல்வியும் லௌகீக மேன்மையும் ஆஸ்த்தியுமில்லாதவர்களாயும் இராசாக்கள் முதலான பேரியோர்களாற்பகைக்கப்பட்டவர்களாயும்பல மாணவகைகளுக்குள்ளும்நிலைநின்று நாலு திசைகளிலேயும் இந்த உபதேசத்தைப் பாப்பினார்கள். உலகத்திலே தங்களுக்குத் தரித்திரமும் உபத்திரமும் மாணமும் வருமேன்று அவர்களறிந்தும் கிறிஸ்து யேசுவைக் குறித்துப் பிரசங்கம்பண்ணிவந்தார்கள். அந்த உபத்திரங்களை அடையும்படிக்கு வஞ்சனை செய்யமாட்டார்களே. பொய்யானதை ஒருவன் மெய்யேன்று நினைத்தால் ஒருவேளை அதற்காகப் பாடுபட மனதுள்ளவனுயிருப்பான். ஒன்றைப்பொய்யேன்றறிந்தும்அதற்காகவும் பாடுபடமனதுள்ளவனுண்டா?

மேலும், அப்போஸ்தலர் பொய்யானதைப் பிரசித்தம்பண்ணினுல் அவர்கள் உபத்திரப்படும் பொழுதுஅவர்களிலோருவனுகிலும் அந்தப்பொய்யை அறிக்கையிடாமலிருப்பானு? அன்றியும், அவர்கள் வஞ்சகர்களானுல் அவர்கள் இத்தனை பரிசுத்தமான பிரமாணங்களைக் கோடுப்பார்களா?— இல்லையே.

இாண்டாவது, அதிலுள்ள பங்குகள் ஒன்றற்கொன்று விரோதமாயிராமல் எவ்விடத்திலும் இசைவுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. இந்த இலக்கணம் நமக்கு வேதத்திலுண்டு. எப்படியேன்றல் வேதத்திலுள்ள ஆகமங்கள் பல பேர்களாலும் பல காலங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தும் அவைகளுக்குள்ளே ஒரு விகற்பமும் வித்தியாசமுமில்லை. சகல போதனைகளும் மிகவுமாச்சரியப்படத்தக்க இசைவுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அதினுலே எல்லாக் காலங்களிலேயுமிருக்கிற தேவ ஆவி வேதத்தின் காாணமேன்று விளங்குகின்றது.

மூன்றுவது. அது நம்முடைய புத்திக்கேட்டாத இரகசியங்களைப் போதிக்கின்றது. புத்திக்கேட்டாததாயிருந்தாலும் புத்திக்கு விரோதமாயிருக்கவில்லை. இந்த இலக்கணமும் நம்முடைய வேதத்திலே நிச்சயமாயிருக்கின்றது. எப்படியேனில் தேவவஸ்து மூவாாகிய ஒரே வஸ்தேன்பதும் அம்மூவராகிய ஒருவரே மனிதவதாரம்பண்ணினுரோன்பதும் அவர் பாபிகளுக்காகத் தேவ நீதிக்குத் திருத்திசெய்தாரோன்பதும் மரித்தவர்களுயிரோடேழுப்பப்படுவார்களேன்பதுமாகிய இவைகள் மனிதருடைய புத்திக்கேட்டாதவைகளாயிருந்தாலும் புத்திக்கு விரோதமாயிருக்கவில்லையே. அதன்றி அவைகளை நாமறிந்த பின்பு அது நமக்கு மிகுந்த ஆறுதலையுஞ் சந்தோஷத்தையுங் கனத்தையுங் கோடுக்கிறவைகளாயிருக்கின்றன.

நான்காவது. அது மநுதசாதியாருடைய புத்தியினுலறியப்படாத நடக்கைகளை முன்னறிவிக்கின்றது. இந்த இலக்கணமும் நமக்கு வேதத்திலுண்டு. அது தகுதியான காலங்களில் நிறைவேறின தீர்க்கதரிசனங்களால் நிறைந்திருக்கின்றது. என்னவேனில், இஸ்ரவேலர் கானுன் தேசத்தைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வார்களேன்றும் பாபிலோன் தேசத்துக்குச் சிறையாகக் கோண்டுபோகப்பட்டுப் பின்பு தங்கள்தேசத்துக்குத் திரும்புவார்களேன்றும் கிறிஸ்துநாதரிப்படிப் பிறந்து நடந்து இறந்து எழுந்து போவாரோன்றும் தேவ ஆவி அனுப்பப்படுவாரோன்றும் எருசலேம் நகரம் அழிக்கப்படுமேன்றுஞ் சோல்லப்பட்ட தீர்க்கதரிசனங்களும் மற்றேந்தத் தீர்க்கதரிசனங்களுந் திட்டமாய் நிறைவேறப்பட்டது யாவருக்குந் தேரியுமே. பாாபானேயல்லாமல் வேறுர் இவைகளை முன்னறிவிப்பார்.

ஐந்தாவது. அது அதிகமாய்ப் பாாபானிடத்தில் அன்புகோள்ளும்படிக்கும் போல்லாப்புகள் யாவையும் அரோசிக்கும்படிககும் பரிசுத்த பிரமாணங்களைப் போதிக்கின்றது. இந்தக் கடைசியான இலக்கணமும் நமக்கு வேத்ததிலுண்டு. எப்படியேனில், பாாபானுக்கும் மனிதனுக்கும் அது செய்யவேண்டிய கடமைகளைக் கலப்புங் குறைவுமின்றி அறிவிக்கின்றது. மனிதருடைய புத்தியினுற் பிறந்த புத்தகங்களிலோன்றிலாகிலும்அப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களில்லையே. நாம் நம்மை வெறுத்துப்போடவும் நம்மைக் குறைவின்றிப் பாாபானுக்கோப்புக்கோடுக்கவும் இருதயத்திலுள்ள ஆசைகளை அகற்றிப்போடவுந் தீமையான தோற்றங்களை விலக்கவுஞ் சோல்லுகிற பிரமாணங்கள் மிகவும் பரிசுத்தமானவைகளல்லவா? அவைகள் எவ்வளவாகிலும் பாாபானுக்கிடங் கோடுக்கவில்லையே. இப்படிப்பட்ட வேதத்தைப் பசாசு உண்டாக்குவானு? உண்டாக்கினுல் அது நிலைநிற்குமா? உண்டாக்கினுலும் அது தன் இராச்சியத்தை அழிக்கிறதாயிருக்குமே. ஆகையினுல், மேற் சோல்லிய இலக்கணங்கள் ஐந்தினுலும்நமது வேதம் தேவவார்த்தைதானேன்றுதேளிவாய் விளங்குகின்றது.

W. HALL.

To the Editor of the Morning Star,

SIR,

Being conscious of his own incapability of evolving matters of difficulty, notwithstanding his great anxiety in discovering the important truths involving in them; the undersigned is under the necessity of requesting the reader or readers of the illuminating Star, to account properly for the frequent appearance of the bright circle technically called Halo, surrounding each of our Luminaries.

Yours truly,
A. PONNAMPALAM,
Student in the W. M. S.

20th Oct. 1846.

உதயதாாகாதிபரோ,

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொருபியாகிய கடவுளால் இவ்வுலகத்துள்ள சீவகோடிகளது புறத்திருளைத் துரத்தும் போருட்டுச் சிருட்டிக்கப்பட்ட சோம சூரியர்களைச் சுற்றிச் சிலவேளை பரிவேடமேன்றேர்வட்டம் உண்டாகக் காண்கின்றேமே அஃதுண்டாகுதற்குக் காாணம் என்புல்லறிவுக்குப் புலப்படாமையால் தேளிந்த விவேகிகள் உங்கள் உதயதாரகை வழியாய் இதற்குத்தாம் தந்தருளும்படி வேண்டிக் கோள்ளுகிறேன். இங்ஙனம்,

துஅாசசும் ௬ அற்பசி ௩௰. உய. தேதி. | அ. போன்னம்பலம்.
வேசிலியோன் மிசியோன் பள்ளிக்கூடம்.

முகாமைத் துரையே,

தாாகைநின்சதமுப்பத்தைந்தாம்
ஓா மாணுக்கனேவுட்கோள்கைக்குத்தாம்
முற்றுணர் பானருண் முற்றுபாவலரோ
சிற்றுணர்வேன்சில சேப்புவன்கேண்மின்
நல்லியப்பனுவலினயமுணாானேரு
வல்லியப்பன்னேனுமாணவப்பிள்ளை
தான் கற்றனவே சரியேனக்கழறும்
யான் சோற்றனசேவிக்கேங்ஙனமேறும்
சோற்போருளுணாான் சோல்லிலக்கணநேறி
போற்புறுதனமிலர் போகமேபோலும்
ஏகாம்பாமோரு மாவாக்கியவிய
லேகாந்தத்தினமிருத்தலுமேண்ணுன்
புல்லுமலகாா ஆகாரமே போருளேனும்
புல்லாவிலக்கணம் புரிந்தவமேழுதலுஞ்
சேல்லாமற்றவன் சேப்பியவழுவையு
மேல்லாங்கண்டீாவங்களாங்தேறியும்
அம்பலமம்பாமாமேனச் சாற்றினன்
ஆசிரியவசையடி நாலுமாற்றினன்
காரிகையாலிங்ஙனம்பலகாட்டினன்
நாரிபின்பிடிப்பேனவழுவுநாட்டினன்
ஆயுமேட்டடியானுகுமாசிரியுங்
தாயுமானவர்முன் சாற்றியகாண்க
அத்தியாரோபமபவாதமேன்னுமீ
நுத்தியாலேட்டடிசீர்சையுணருக
கோண்டுகூட்டும்போருட்குறிப்புணாாதவன்
கண்டுகேட்டனவேசரியேனக்கருதுவன்
சிந்தாமணிநுன்பழம்பகைதிசைச்சோல்
வந்ததுதிகதியுமற்றுழுற்றுணருக.

இப்படிக்கு

துஅாசசும். ஆண்டு ஐப்பசி ௴. ௨௰௩. தேதி. } அவர் மாணுக்கன்—கண்டதுண்டத்துகள் கண்ட அம்பலம்.

To the Editor of the Star,

SIR,

A few days since, I went to the town in order to see a Missionary there, while I was standing in his Verandah, 2 or 3 native female pupils of the Missionary, spoke of me in a contemptuous manner. So being treated, I wondered that if the Missionary train them up in the way they should go, whether they will treat me so.

Yours,
D. F. T.

We presume the Missionary, if he had been made acquainted with the case, would have said of the young ladies, as we do, that they ought to be ashamed of themselves for such conduct.—*Ed.*

ஐயாவே.

யாழ்ப்பாணம் பறங்கித்தேருவில் இருக்கும் சுவிசேஷபோதகரோருவரைக் காண்கும் முகாந்திரமாக அவர் விட்டுச் சாலைக்குட்போய் நின்றேன். அப்போதகருடைய பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கும் இரண்டு வாலிபப் பேண்கள் வந்துநின்று என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துப் பரிகாசமாய்ப் பேசினர்கள். இதை நான் காண்கையில், ஐயோ! கல்வியும் நற் பழக்கமுமில்லாமல் ஊரில் இருக்கும்இவ்வித பாாயமுள்ள அக்கியானப் பேண்பிள்ளைகளுக்கும்,கலவீ கற்றுச் சீர்திருந்திக் கிறிஸ்துமார்க்கப் போதகர் வீட்டிலிருக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசமேன்றச்சரியப்பட்டு அவர்கள் நடைப்பழக்கம் இதுதான் என்றேண்ணிப் போன அலுவலையுங் கண்டுகோண்டு பரிதாபத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

இப்படிக்கு,
மாணக்கன்று.

POET'S CORNER.

TRIFLES.

[BY CHARLES SWAIN.]

How is it, o'er the strongest mind,
That trifles hold such sway?
A word—nay e'en a look unkind
May darken all life's day.
Oh, in this world of daily care,
The thousands that have erred
Can any hardship better bear
Than they can bear *a word.*

The man who with heroic heart
Can stern misfortunes meet,
Unflinchingly perform his part,
And struggle 'gainst defeat
With faith unaltered,—yet can lose
His temper, e'en for aught
Which falls not as his will would choose,
Or proves not what he sought!

And woman can forgive a wrong
Which casts her on the world
Far better than forgive the tongue
That may some sneer have hurled;
A thousand times prefer a lot
As hard as want deplores,
Than feel or think herself forgot
By one her heart adores!

Alas, the human mould's at fault;
And still by turns it claims
A nobleness that can exalt,
A littleness that shames!
Of strength and weakness still combined,
Compounded of the mean and grand;
And trifles thus will shake the mind
That would a tempest stand.

Give me that soul-superior power.
That conquest over fate,
Which sways the weakness of the hour,
Rules little things as great;
That lulls the human waves of strife
With words and feelings kind,
And makes the trials of our life.
The triumphs of our mind!

A LEGEND OF JUDEA.

The site occupied by the temple of Solomon was formerly a cultivated field, possessed in common by two brothers. One of them was married, and had several children; the other was unmarried; they lived together, however, cultivating, in the greatest harmony possible, the property they had inherited from their father.

The harvest season had arrived; the two brothers bound up their sheaves; made two equal stacks of them, and left them on the field. During the night, the one who was unmarried was struck with an excellent thought: my brother, said he to himself, has a wife and children to support; it is not just that my share of the harvest should be as large as his. Upon this he arose, and took from his stack several sheaves, which he added to those of his brother; and this he did with as much secrecy as if he had been committing an evil action, in order that his brotherly offering might not be refused. On the same night the other brother awoke, and said to his wife, "My brother lives alone, without a companion; he has no one to assist him in his labors, nor to reward him for his toils; while God has bestowed on me a wife and children; it is not right that we should take from our common field as many sheaves as he, since we have already more than he has—domestic happiness. If you consent, we shall, by adding secretly a certain number of our sheaves to his stack, by way of compensation, and without his knowledge, see his portion of the harvest increased." This project was approved, and immediately put into execution.

In the morning, each of the brothers went to the field, and was much surprised at seeing the stacks still equal. During several successive nights, the same contrivance was repeated on each side; for, as each kept adding to his brother's store, the stacks always remained the same. But one night both having stood sentinel to dive into the cause of this miracle, they met, each bearing the sheaves mutually destined for the other: it was thus all elucidated, and they rushed into each other's arms, each grateful to Heaven for having so good a brother! Now, says the legend the place where so good an idea had simultaneously occurred to the two brothers, and with so much pertinacity, must have been acceptable to God; men blessed it, and Israel chose it, there to erect the house of the Lord!
—*Lamartine's Voyage to the East.*

யூதேயாவின் பழங்கதை.

சகல ஞானிகளிலுஞ் சிரேஷ்டராகிய சாலோமோன் என்பவர் தேவாலயங் கட்டுவித்த இடம் முன்னே ஓர் வயற்றரையாய் இருந்தது. அத்தரையை இரண்டுபேர் சகோதரர்களாண்டுவந்தார்கள். அவர்களிலொருவன் சமுசாரியாகி அனேகம் பிள்ளைகுட்டிகளையுடையவனும், மற்றவன் பிரமசாரியாயுமிருந்தான். இவர்களிருவருந் தங்கள் பிதாவழியாய் வந்த ஆஸ்தியைக் கூடியளவு யாதொருபிணக்குமில்லாமலாண்டுகொண்டு ஒரே வீட்டிற்றனே வாசம்பண்ணிவந்தார்கள்.

வயலில் அறுப்புநாட் சமீபித்தபடியால், இவ்விரண்டு சகோதரரும் தங்கள் உப்பட்டிகளை வெட்டிச் சரியாய்ப் பகிர்ந்து வயலில் விட்டு வீட்டுக்குப் போயிருந்தார்கள். விவாகம்முடியாத சகோதரன் அன்றிராத்திரியிலெழும்பி யிருந்து நினைத்ததென்னவெனில், என் சகோதரனுக்கொரு மனைவியும் பிள்ளைகளுமுண்டே ஆகையால் நாங்களெங்கள் வேளாண்மையைச் சரிவாப் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறது நல்லதல்லவென்றெண்ணிப் படுக்கையைவிட்டெழும்பி யாதொருவருமறியாமல்த் தன் உப்பட்டிகளிற்சிலவற்றையெடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்சகோதரனுடைய உப்படியோடே போட்டு வைத்தான். இச்சகோதரனிவ்விதமாய்ச் செய்த அவ்விராத்திரியிற்றனே சமுசாரியான சகோதரனுமெழும்பித் தன்மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னதென்னவெனில், என் சகோதரன் பெண்சாதி பிள்ளைகளில்லாமற்றனியேயிருக்கிறன். அவனுக்கு உதவி ஒத்தாசை செய்ய ஒருவருமில்லை; எனக்கோ ஆண்டவன் ஒரு பெண்சாதியையும் பிள்ளைகளையுங் கொடுத்திருக்கிறர். என் வயலிலுண்டான பிரயோசனத்தைத் தவிர, எனக்கு ஆண்டவன்இல்லறச்சுகானுபோகத்தையும் தந்திருக்கிறபடியால் இல்லறச் சுகானுபோகமில்லாத என் சகோதரனும் நானும் வயலிற் பிரயோசன வரவைச் சரிவாப் பங்கிட்டுக்கொள்ளுகிறது நல்லதல்ல—உனக்குப் பிரியமானல் நானிப்பொழுதுபோய் உப்பட்டிகளிற் சிலவற்றையெடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருவருமறியாமலிரகசியமாய் என் சகோதரனுடைய உப்பட்டிகளோடே வைத்ததுண்டானல் அவனுக்குப்போதுமென்றன்." இத்தை அவன் பெண்சாதிகேட்டு அப்படிச் செய்வது நல்லதென்று சொல்ல உடனேஅவனும்படிச்செய்துவைத்தான். இப்படியே இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறியாமற் செய்துவைத்தார்கள்.

மற்றநாட்காலமே இரண்டுசகோதரரும் வயலுக்குப்போய் உப்பட்டிக்குவியலைப்பார்த்தபொழுது இரண்டுபேருடைய குவியலுஞ் சரிவாவிருந்ததைக்கண்டு அதிசயப்பட்டுக்கொண்டு இதென்ன மாயமென்றெண்ணித் திரும்பத்திரும்பவும் இராக்காலத்தில் இரண்டுபேரும் ஒருவரையொருவர்அறியாமற்செய்துகொண்டுவந்தார்கள். காலமே யெழும்பிப்பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் இவருடைய உப்பட்டிகளுஞ்சரிவாவிருந்துவருவதைப்பலமுறையுங்கண்டு இதுமாயத்தைக்கண்டுபிடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றெண்ணி இருவரும் ஒருவரையொருவரறியாமல் திரும்பவும்உப்பட்டியை அள்ளிக்கொண்டு வருகிறதைக்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் கரத்தைநீட்டித்தழுவி ஆண்டவன் இவ்விதமான அன்புள்ள சகோதரர்களை வைத்ததற்காக அவரைப்பார்த்துத் துதிசெலுத்தினர்கள். இந்த இடத்தைத்தானே இஸ்ரவேலர் தெரிந்துகொண்டு தேவாலயத்தைக் கட்டினர்களென்று பழங்கதைபோற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

WEBSTER'S LARGE AMERICAN DICTIONARY.

This splendid work, which Dr. Webster spent twenty years in completing, containing 12,000 words, and between 30,000 and 40,000 definitions, not found in any preceding work, has received the highest commendation from distinguished English Authorities—as being "the most copious, accurate, and scientific Dictionary of the English Language which has hitherto been compiled." An American House has lately published the work in two Vols. Royal 8 vo. containing the corections, improvements and additions made by Dr. Webster up to the time of his decease, at the reduced price of $10.50. (or £2. 3. 9.) per Copy.—The Subscriber having heard inquiries made regarding it from time to time, and being desirous of aiding in the circulation of so useful a work, offers to procure copies for Subscribers who may send him their names before the 5th prox. The Books will be received in the course of 8 or 9 months and will be furnished at the cost Price, i. e. the publisher's Price and Expenses; Payment to be made on receipt of the Invoice and advise of their Shipment.

Jaffna, Manepy,
Oct. 21st 1846.
E. S MINOR.

FOR SALE.

A perfectly new copy of Sir Isaac Newton's Principia in 2 Volumes.

Apply to G. R. MUTTUKISTNA.

Jaffna, October 19th, 1846.

WANTED

A supply of 100,000 Carakal Tiles. Contracters are invited to send in proposals to the Subscriber.

Manepy,
Oct. 6, 1846.
E. S. MINOR.

WANTED

An active, honest, and clever house servant. Apply to the Subscriber.

Manepy,
Oct. 6, 1846.
E. S. MINOR.

FOR SALE.

A set of English made Bandy Springs, suitable for a Bullock Bandy or a heavy Palankeen Carriage. They will be sold at cost, viz: £8. 2. 6.

Applications may be made to AMBALAWANER MODALIAR MAYILWAGANA MODELLIAR, or to this office.

விளம்பரம்.

ஒரு இலட்சங் காரைக்கால் ஓடு தேவையாயிருப்பதால் ஒப்பந்தம்பண்ணிக் கொடுக்கப்பிரியமானவர்கள் மானிப்பாயில் அச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கிறவரிடம் வந்துபேசி ஒப்பந்தப்பண்ணிக்கொள்ளலாம்.

மானிப்பாய், ௲அ௱சசும் ஆண்டு,
அற்பசி, ௴. ௬. தேதி

விளம்பரம்.

சுறுசுறுப்புஞ் சாமர்த்தியமும், நாணயமுமுள்ள மேட்டி வேலையாளொன்று தேவையாயிருப்பதால் அவ்வேலையைச் சாமர்த்தியமாகவும் நேர்மையாகவும் நடப்பிக்கத் தகுமானவன் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கிறவரிடம் வந்து பேசிவாங்கிக் கொள்ளலாம்.

விளம்பரம்.

இங்கிலாந்து சீமையிலே செய்யப்பட்டதும், மாட்டு வண்டிலுக்கு அல்லது பல்லாக்கு வண்டிலுக்குப் போடக்கூடியதுமான ஒரு கூட்டம் வண்டில்வில்லைக் கொண்ட விலைபோலே விற்றுப்போடவேண்டிய தவசரமிருப்பதால், அவைகளை வாங்கப் பிரியமுள்ளபேர்கள் மல்லாகத்து அம்பலவாணமுதலியார் மயில்வாகன முதலியாரவர்களிடம் அல்லது மானிப்பாயில் அச்சுக்கூடத்து முதலாளியிடம் விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அவைகளின் கொள்விலை பவுண், அ. சிலிங்கு, உ. பென்ஸ், சு.

கொண்டவிலைபோலே விற்கப்படும்.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry	135
A few chapters from the Life of Luther	136
Refutation of Hinduism, &c.	148
The Cross of Christ	149
Capital punishment	ib.
Mysteries of Tobacco	ib.
Anastatic Printing	150
Summary of English Intelligence	ib.
Summary of Tamil Intelligence	ib.
Evidences of the Divine authority of the Bible	151
Communications	ib.
Poet's Corner—Trifles	152
A Legend of Judea	ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.